

Wetterlundhelg 2017

Underlag för Gruppsamtal

Gruppsamtal om "Livets Andes lag" med stöd av bifogade utvalda texter i Andens Lag kap. 5.

Skillnaden mellan Rom 7 och 8 är en lag – Andens lag, eller den andliga lagen om livet i Jesus Kristus. Den lagen är alltså Evangelium – den goda nyheten som gör oss fria från synden och dödens lag. Johannes kallar samma evangelium för ett bud – kärlekens bud. Hebreerbrevet betonar att kärnan i det nya förbundet är att Gud skrivit lagen i våra hjärtan och lagt den i vårt bröst. Evangelium är alltså inte utan bud och nåd är inte bara att slippa. Wetterlund talar om förlossning "från Guds lag, skriven på stenen och lagd i arken, till Guds lag, skriven i hjärtat och lagd i bröstet."

I dessa påståenden ställs vi inför två grundläggande frågor:

- Hur kan vi leva i Andens lag utan att vara lagiska?
- Hur kan evangeliet vara en "lag"?

Lag och bud är ju ord som vi lätt förknippar med "krav" och då väljer många en tolkning att den goda nyheten är att vi "slipper", slippa-evangeliet (skökoevangeliet).

Frågor för samtal:

1. Vad är Andens lag – Livets Andes lag? Underlagstext sid 5–13. (Första delen: II och III) Ord på vägen:

"Lag" – hebreiska *Torah* och grekiska *Nomos* rymmer flera rättsord som bud, regler, stadgar, domsrätt, rättsordning och uttrycker alltså ett rättssystem, ett rättssväsen. Så rymmer Svea rikes lag i sig många lagar med enskilda bud/rätter, regler/regelverk och en rättsordning.

- Andens lag är Guds livsväsen personifierat i vårt hjärta (jmf "Guds namn" – AL sid 752)
– Både personifierad lagprincip (skelett/rygggrad) och personifierad substans (kärlek).

2. Hur tar vi emot Andens lag? Underlagstext sid 14–17. (Första delen: IV)

Ord på vägen:

Guds rättfärdighet och Livets träd är på Sions berg – vi måste dit! Från Sions berg ges frälsning genom liv både som

- A. "Frö" till avlelse och graviditet och till utfödelse → jmf: "Kristus i oss"!
 - B. "Sav" genom att vi ympas in som grenar i Jesus-stammen → jmf "Vi i Kristus"!
- I det nya "Andelivet" blir vi som "nollor" infödda Solkvinne-ättlingar (jmf terminaler).

3. Hur kan vi förstå detta? Underlagstext sid 18–24. (Andra delen)

Ord på vägen:

Wetterlund talar om Andens lag både i termer av principer ("bud") och substans (kärlek).

- **Principerna** kan vi få hjälp att förstå genom de – parallella - beskrivningar som ges av apostlarnas olika sätt att uttrycka Andens lag (bud)
- **Substansen** försöker Wetterlund förklara genom att utveckla tankar om Guds Kärlek som rättfärdighetens levande substans. Här betonar Wetterlund vikten av att denna substans är född och utgår från Sion.

En "V-byggarförklaring" med parallell från byggarbetsplats: Moses kom med "formen" (Rom 7) och Jesus är "betongen" → När formen är på plats fyller byggmästaren på med betong. Och när betongen har härdat kan vi riva formen och vår konstruktion övergå till sin konstruktiva användning (Rom 8).

4. Samtal om ord i Rom 7 och 8. Se sista sidan i detta underlag.

Wetterlundhelgen 2017

Underlag för gruppsamtal

Utvalda texter från kap. 5 – ”Andens lag” – i boken Andens Lag:

Bibeltext: Rom 7:7–25 och Rom 8:1–39 1

FÖRSTA DELEN

Andens lag

I. Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet.....	2
II. Två lagar.....	4
1. Två lagar i det 7:e kapitlet	4
2. Två lagar i det 8:e kapitlet	5
Guds sjuksidige ande	5
III. Lag och profeter.....	8
1. Lagens majestät	8
2. Lagens två världsskeden	8
3. Lagen och Kristus	10
4. Lagen och lärjungarna	13
IV. Sions lag	14
De 7 bergen.....	14
1. Paradisberget.....	14
2. Sinai berg	14
3. Saligheternas berg.....	15
4. Förklaringens berg.....	16
5. Dödens berg.....	16
6. Himmelsfärdens berg.....	16
7. Sions berg	17

ANDRA DELEN

Apostoliska vittnesbörd om ”Andens lag”

Paulus, 1 Kor 13.....	18
Hebreerbrevet.....	20
Petrus	21
Johannes.....	22
Jakob	23
Uppenbarelseboken.....	24
Sammanfattning	24

TREDJE DELEN

Förfalskning av ”Andens lag”	25
------------------------------------	----

Grundläggande bibeltexter

Rom 7:7–25

7. Vad ska vi då säga? Att lagen är synd? Verkligen inte! Men det var först genom lagen som jag lärde känna synden. Jag hade inte vetat vad begäret var om inte lagen hade sagt: "Du ska inte ha begär".
8. Men synden grep tillfället och väckte genom budordet alla slags begär i mig. Utan lag är synden död.
9. En gång levde jag utan lag, men när budordet kom fick synden liv och jag dog.
10. Det visade sig att budordet som skulle föra till liv ledde till död.
11. Synden grep tillfället och bedrog mig genom budordet och dödade mig genom det.
12. Alltså är lagen helig och budordet heligt, rättfärdigt och gott.
13. Har då det som är gott blivit min död? Verkligen inte! Det var synden, för att den skulle avslöjas som synd. Den vållade min död genom det som är gott, för att synden genom budordet skulle avslöjas som i högsta grad syndig.
14. Vi vet att lagen är andlig. Men själv är jag köttslig, såld till slav under synden.
15. Jag kan inte fatta att jag gör som jag gör. Det jag vill, gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag.
16. Och om jag nu gör det jag inte vill, då erkänner jag att lagen är god.
17. Men då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig.
18. Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i mitt kött. Viljan finns hos mig, men inte förmågan att göra det goda.
19. Det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.
20. Men om jag gör det jag inte vill, då är det inte längre jag som gör det utan synden som bor i mig.
21. Jag finner alltså den lagen för mig som vill göra det goda: att det onda finns hos mig.
22. I min inre människa gläder jag mig över Guds lag,
23. men i mina lemmar ser jag en annan lag, som kämpar mot lagen i mitt sinne och gör mig till fånge under syndens lag i min kropp.
24. Jag arma människa! Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?
25. Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! Alltså tjänar jag själv med mitt sinne Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.

Rom 8:1–39

1. Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus.
2. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag.
3. Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den köttsliga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, till det yttre lik en syndig människa. I hans kropp fördömde Gud

synden.

4. Så skulle lagens rättfärdiga krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden.
5. De som lever efter köttet tänker på det som hör till köttet, men de som lever efter Anden tänker på det som hör till Anden.
6. Köttets sinne är död; Andens sinne är liv och frid.
7. Köttets sinne är fiendskap mot Gud. Det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller.
8. De som lever i köttet kan inte behaga Gud.
9. Ni däremot lever inte i köttet utan i Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.
10. Om Kristus bor i er är visserligen kroppen död på grund av synden, men Anden är liv på grund av rättfärdigheten.
11. Och om Anden från honom som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då ska han som uppväckte Kristus från de döda också göra era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er.
12. Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot vår köttsliga natur så att vi ska leva efter köttet.
13. Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar kommer ni att leva.
14. Ty alla som drivs av Guds Ande är Guds barn.
15. Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!"
16. Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn.
17. Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom för att också förhärligas med honom.
18. Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.
19. Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras.
20. Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om
21. att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet.
22. Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och vändas.
23. Och inte bara den, utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps förlossning.
24. Ty i hoppet är vi frälsta. Men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på det han redan ser?
25. Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt.

26. *Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Vi vet inte vad vi borde be om, men Anden själv vädjar för oss med suckar utan ord.*
27. *Och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.*
28. *Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut.*
29. *Ty dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formos efter hans Sons bild, så att Sonen blir den förstfödde bland många bröder.*
30. *Och dem som han har förutbestämt har han också kallat, och dem som han har kallat har han också förklarat rättfärdiga, och dem som han har förklarat rättfärdiga har han också förhärlligat.*
31. *Vad ska vi nu säga om detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?*
32. *Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom?*
33. *Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör.*
34. *Vem är det som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och vädjar för oss.*
35. *Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?*
36. *Det står ju skrivet: "För din skull dödas vi dagen lång, vi räknas som slaktfår."*
37. *Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss.*
38. *För jag är viss om att varken död eller liv, varken ånglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter,*
39. *höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*

Vi tar nu tre synpunkter: Andens lag, apostoliska vittnesbörd om Andens lag, samt förfalskning av Andens lag.

FÖRSTA DELEN

Andens lag

I

Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet

Det 7:e kapitlet handlar närmast om Paulus. Och det 8:e handlar om honom och de heliga i Rom. I det förra säger han "jag", men i det senare säger han "vi" och "ni". Allt vad han säger i det 8:e kapitlet, det gäller även honom själv. Ty den höga andliga ståndpunkt, som han där beskriver, innehar även han. Och lägg nu märke till de många och skarpa motsatserna mellan de båda kapitlen. Se här t.ex. 20 sådana:

1

I det 7:e finns inte Guds och Kristi ande. Men i det 8:e finns han. I det förra nämns han inte en enda gång, men i det senare nämns han 19 gånger. I det 7:e står Paulus utanför anden, men i det 8:e står han i anden. I det förra har han endast fläkt-anden, men i det senare har han den inneboende anden.

2

I det 7:e är Paulus köttslig (7:14), men i det 8:e är han inte köttslig utan andlig (8:4–5).

3

I det 7:e är han död (7:9–10) och utan frid (7:24), men i det 8:e har han liv och frid, ty han har andens sinne som är liv och frid (8:6).

4

I det 7:e är han såld till slav under synden eller köttet (7:14), så att han inte gör det goda som han vill, utan gör det onda som han inte vill (7:15–19) – men i det 8:e har han inte skyldigheter mot köttet, så att han lever efter köttet (8:12), utan skyldigheter mot anden, så att han vandrar efter anden (8:4; jfr 6:12–23). Här är han död från synden och kan inte leva i henne. Han är död och uppstånden med Kristus (jfr 6:1–11; Kol 3:1–11).

5

I det 7:e lever synden upp och sänder Paulus i döden (7:9), och i det 8:e vill den också leva upp, men sänds av Paulus i döden. Och endast med detta dödande av köttet genom anden håller han sig vid liv (8:13).

6

I det 7:e råder dödens kropp över honom (7:24), men i det 8:e råder han över dödens kropp (8:13).

7

I det 7:e drivs han av de onda begären, så att han inte vet vad han gör eller känns vid sina gärningar (7:15), men i det 8:e drivs han av Guds ande (8:14). Och denne ande driver fram sin niofaldiga frukt (Gal 5:22–24). Här är köttet korsfäst "tillika med alla sina *luster* och *begär*". Här är alltså, enligt Paulus, lust- och begäröversvältet slut.

8

I det 7:e är han förförd av synden (7:11), men i det 8:e är han tillrättaförd av anden, ty han är förd ut ur köttet och in i anden (8:9).

9

I det 7:e hör han till synden (7:14), men i det 8:e hör han till Kristus (8:9).

10

I det 7:e bor synden i honom som härskande herre (7:20), men i det 8:e bor anden i honom som härskande herre (8:9).

11

I det 7:e är han fånge under syndens och dödens lag (7:23–24), men i det 8:e är han frigjord från syndens och dödens lag (8:2).

12

I det 7:e släpas han i syndens och dödens bojar bort mot fördömsen, men i det 8:e är bojorna lösta, och nu är ingen fördömsen för honom (8:1–2).

13

I det 7:e övervinns han *överväldigande*, ”i högsta grad” (7:13), men i det 8:e övervinner han *överväldigande* och det till och med i sju slaktelidanden (8:35–37) och i alla nio tänkbara frestelser (8:38–39).

14

I det 7:e vill han men *kan inte* (7:18–19) – i det 8:e vill och kan han, och det överväldigande genom honom som har älskat oss (8:37). ”Jag *kan* vara mätt och jag *kan* vara hungrig, jag *kan* ha överflöd och jag *kan* lida brist. **Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**” (Fil 4:12–13). Så väldig är Paulus, då han står i den av honom 19 gånger nämnde anden i det 8:e kapitlet. Här är det slut med jämmerlåten i det andelösa 7:e kapitlet.

15

I det 7:e är han slav och har slaveriets ande (7:14), men i det 8:e är han barn och har barnaskapets ande (8:14–15).

16

I det 7:e är han: ”jag själv” (7:24), alltså ett jag utanför Kristus, utanför anden – men i det 8:e är han ett jag i Kristus, i anden (8:1).

17

I det 7:e är han den ”inre människan” med vanmäktig lust till Guds lag (7:22–23), han är en andelös ande – men i det 8:e är han den nya människan, pingstmänniskan, med både lust och kraft till Guds lag (8:4).

18

I det 7:e vittnar lagen med hans ande att han är slav (7:12–14, 22–23) – men i det 8:e vittnar Anden med hans ande att han är barn (8:16). På det förra stället behagar han inte Gud, ty han är i köttet – men på det senare stället behagar han Gud, ty han är i anden (8:8–9).

19

I det 7:e fordrar lagen förgäves rättfärdighet av honom (7:7, 12–13), men i det 8:e är lagens rättfärdighetskrav uppfyllt i honom (8:4). I det förra kan han inte leva efter lagen ty den är försvagad genom köttet, men i det 8:e kan han leva efter lagen genom vandringen efter anden (8:4).

20

I det 7:e mobiliserar Paulus hela sin krigshär. Och den har fyra namn, nämligen:

1. *det uppväckta natur-jaget* (7:17)
2. *den inre människan* med lust till Guds lag men inte förmåga till det goda (7:18, 22)
3. *sinnets, som är förnuftet eller anden* med ”samvets-lagen” i sig
4. *Guds lag eller budordet* på stentavlorna, om

vilken lag han vittnar att den är god (7:16), och som alltså, djupast sett, står på hans sida.

Och även fienden mobiliserar hela sin här. Och även den har fyra namn, nämligen:

1. *Pauli sämre jag, syndsjälvet*, som gör vad hans bättre jag hatar (7:15)
2. *syndens och dödens själs- och kroppsmänniska med syndens och dödens lag eller härskande begär och vilja i sig, och denna lag sträcker sitt valde ut i alla lemmar* (7:23–24)
3. *köttet, i vilket inte bor något gott* (7:18)
4. *Guds lag*, som på grund av bristande firsidig förstabudskärlek eller lag-ande kommer att stå på fiendens sida och döda Paulus (7:10–11).

Och så drabbade de båda krigshärarna ihop. Och här fick Paulus stryk. Ty den högst-kommenderande generalen, ”nitton-anden”, tronanden, var inte med. Men i det 8:e är han med. Och där får fienden stryk, och det så att det smäller om det. Och så slutar Paulus detta kapitel med en triumferande jubelsång till kärlekens första-budsande, inför vilken all fiendemakt segnar ned.

Där ligger alltså en födelse mellan romarbrevets 7:e och 8:e kapitel. Redan i 7:25 börjar ett triumferande tack för andebytet i 8:1–2.

Ty vad är det som lyft Paulus ur det 7:e upp i det 8:e kapitlet? Jo, ”nitton-anden”, det är den 19 gånger nämnde anden, försoningsanden, lösenanden, övervinnareanden.

Och i denne ande gjorde Paulus en högst märkvärdig upptäckt. Och vad var det? Jo, han upptäckte en lag – en lag som han kallar ”**Andens lag**”.

Och denna lag blev för Paulus av så omätlig betydelse, att han i den ser sin ende frälsare i himmel och på jord. ”*Andens lag har gjort mig fri från syndens och dödens lag*” och därmed frälst mig från fördömsen, säger han (8:1–2). Alltså tillskriver han denna lag samma frälsande kraft, som han annars tillskriver Kristi ande och Kristi blod. Ja, han ser i denna lag själva förklaringen till och hemligheten i andens och blodets frälsande kraft. Ty varför frälser Lammets ande? Jo, därför att den är en **lammren, lagenlig ande**. Och varför frälser Lammets blod? Jo, därför att det är ett **lammrent, ett lagenligt blod**. Lammets ande är den frälsande lag-anden, ty den är den firsidiga första budsanden och den tusenfaldiga andrabudsanden in i döden. Denna kärlekens ande är lagens fullbordan. Han är ”Andens lag” som är själva evangelium.

Och denne lag-ande frälser just genom att ”ge och skriva i hjärta och sinnen” hela Guds lag – inte i gestalten av dödande bokstavsbud, utan i gestalten av en firsidig förstabudsande och en tusenfaldig andrabudsande. Just i denna kärlekens lag-ande stod Paulus, då han i 8:e kapitlets sista verser bjöd

spetsen åt alla onda makter, viss som han var att inget kunde skilja honom från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. Så börjar och slutar han andens kapitel med kärlekens lag-ande. I den låg Pauli frälsning. Och det var ”laga” frälsning inför Gud, ty det var lag-ande-frälsning. All annan frälsning är olaglig inför Gud.

II Två lagar

1

Två lagar i det 7:e kapitlet

I detta kapitel talar Paulus, som vi sett, om en *god* och om en *ond* lag.

Den goda lagen ger han två namn: lagen i mitt sinne och lagen i budordet.

Där är en lag i mitt sinne, säger han. Det är förnuftets andelag. Varje människa har en sådan. Och hans ursprungliga väsen är förnuftig första- och andrabudsande. Hade inte synden kommit i världen, så hade ingen annan lag behövts. Ty då hade han genom Herren Sebaots ande utvecklats till kärlekens firsidiga grundlag och tusenfaldiga följdlag. Och evangelium är just denna medskapade andelag, som blivit **”Andens lag”** i Kristus Jesus.

Lagen i budordet åter är Sinai lag. Han är den yttre andelagen, en i bokstäver given kort sammanfattning av den inre andelagen.

Denna yttre andelag har, som vi vet, 10 bud. Och Herren sammanfattar dem alla i två bud: det stora grundbudet: *”Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd”*, och det stora följbudet: *”Du ska älska din nästa som dig själv.”* De två buden är den *oförgångliga* och *oeftergivliga* kärnan i Guds lag (Matt 22:35–40). Och just av de två buden har Herren gjort vårt evangelium, som är *”Andens lag”*.

Den onda lagen däremot kallar Paulus för syndens lag eller dödens kropp med syndens lag i sina lemmar. Den är också en andelag, nämligen den andelöse andens lag eller köttets sinne.

Och denna lag har också 10 bud. Det första: *”Du ska ha andra gudar.”* Det andra: *”Du ska missbruka Guds namn, ty han låter den bli ostraffad, som missbrukar hans namn.”* Det tredje: *”Tänk inte på att du helgar vilodagen.”* Det fjärde: *”Du ska vanhedra fader och moder, och dig ska väl gå och du ska länge leva i landet.”* Det femte: *”Du ska dräpa.”* Det sjätte: *”Du ska göra hor.”* Det sjunde: *”Du ska stjäla.”* Det åttonde: *”Du ska bära falskt vittnesbörd mot din nästa.”* Det nionde och tionde: *”Du ska ha all ond lust och allt ont begär.”* (2 Mos 20:2–17; 5 Mos 5:7–21)

Och dessa förfärande bud är inga tomma bokstavsbud. De är hemiska verkligheter, väldiga andebud, som i olika grader befaller med kraft och

makt över hela Adams släkte. De är innerst 10 satansbud skrivna i hjärtat utanpå de 10 gudsbuden, fördunklande dem, nedtystande dem och behärskande dem. De är de 10 vilddjursbuden, vilddjurslagen, som råder i grövre eller finare form över *”alla stammar och folk och språk och länder”* (Upp 13:7). De är vilddjurets rikslag, efter vilken det styr hela världen mot det förskräckliga målet. Och vi ser dagligen hur troget och ihärdigt hela världen i stort följer dessa sina bud. Och snart ska vi få bevittna det fasansfulla världselände, som växer upp just ur dessa 10 djurbud.

Och dessa bud sammanfattas också i två bud: det stora grundbudet, vilddjurets första, största och yppersta bud: *”Du ska älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd”*, och det stora följbudet, vilddjurets andra bud: *”Du ska älska dig själv och inte din nästa.”* De två buden är vilddjurets firsidiga förstabudsande och tusenfaldiga andrabudsande. Och den lag-anden är en förfärande verklighet. Han härskar konungsligt över *”alla jordens invånare”* (Upp 13:8).

Denna djur-andelag är just vad Paulus kallar *”syndens och dödens lag”*. Den är en hela vår ande, själ och kropp behärskande naturlag som ligger i blodet. Syndens och dödens lag är vilddjurets 10-budslag, 10-budsande, 10-budssinne och 10-budskött – den radikala motsatsen till Guds 10 bud. En motsats inte bara i tankar, känslor och ord – utan i ett inre själviskt livsväsen, ande-, hjärte-, och själsväsen, viljelust- och begärväsen. Kort sagt: en synd- och döds människa med djurbuden i hjärta, sinnen och lemmar.

Allt gott är innerst ett bud, ett Guds bud. Och allt ont är innerst ett bud, ett vilddjursbud. Synd och död är ett bud, det härskande vilddjursbudet.

Allt gott är en lag, kärlekens lag. Och allt ont är en lag, själviskhetens lag. Synd och död är själviskhetens lag, vilddjurslagen.

Allt gott är innerst en vilja, gudsviljan. Och allt ont är innerst en vilja, djurviljan, vildviljan, egenviljan. Synd och död är den härskande vilddjursviljan, egenviljan.

Här i det 7:e kapitlet låg Paulus under syndens och dödens lag, som är vilddjurets 10 bud. Han låg också under Guds 10 bud. Och de krävde kärlekens bud-ande. Men det var just den, som Paulus saknade. Och här fick han se självfrälsningens absoluta omöjlighet. Och den får varje människa se, som vill bli laga frälst inför Gud. För rycker du alla rymdens världar ur sina banor, än du rycker de 10 vilddjursbuden ur din själ. Så fruktansvärd är syndens och dödens lag till sitt verkliga väsen, som är ett inre andeväsen, ett tiosidigt budväsen, lust-

och begärväsen, hjärte- och viljeväsen. Här frälser endast *ett*, endast *ett*: ”**Andens nya väsen**” (8:6) som är det 8:e kapitlets väsen, andens lagväsen som är evangeliets väsen i Kristus Jesus.

2

Två lagar i det 8:e kapitlet

Även här talar Paulus om två lagar: en god och en ond. Den förra kallar han ”Andens lag”, och den senare kallar han syndens och dödens lag. Och de är samma lagar som i det 7:e kapitlet.

Ty att vad han här kallar ”Andens lag” är det samma, som han där kallar lagen i sinnet och lagen i budordet. Det anger han själv i de följande verserna. Ty så snart han i den 2:a versen har sagt att ”Andens lag” har gjort honom fri, så lämnar han i den 3:e och 4:e versen förklaringen över denna lag. Och förklaringen lyder så:

”Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den köttsliga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, till det yttre lik en syndig människa. I hans kropp fördömde Gud synden. Så skulle lagens rättfärdiga krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden.” (8:3–4).

Här visar han alltså på den goda lagen. Och han släpper inte denna lag, skjuter den inte undan för något annat som skulle bli vårt evangelium vid sidan av Guds lag. Utan han påvisar att Gud har fyllt lagens brist, så att lagens krav kan bli uppfyllt i oss.

Och vad var lagens brist? Jo, han var ett blott och bart krav utan kraft att uppfylla kravet – ett tomt lerkärl, en kropp, utan ande, en i bokstäver tecknad människa sådan hon bör se ut. Och därför kunde den inte göra fri från syndens och dödens lag, som är en *mot-lag* mot Guds lag. Men inte i bokstäver – utan i en väldig ande, en världsbehärsande första- och andrabudsande som är fyrsidig förstabuds-själviskhet och tusenfaldig andrabudssjälviskhet.

Denna lag-ande måste brytas, övervinnas. Och det gjorde Gud i Kristus. Han ingjöt, ifyllde i lagkärlet en överväldigande första- och andrabudsande, en fyrsidig förstabudskärlek och en tusenfaldig andrabudskärlek. Så blev lagens krav uppfyllt i Kristus. Och så kan vi i andebytet få utbyta den onde laganden mot den gode lag-anden, som Gud gjort åt oss i Kristus. Och så kan lagens krav bli uppfyllt även i oss.

Gud kastar alltså inte bort sin lag. Nej, den släpper han aldrig. Ty lagens väsen är kärlek. Och därför är han evig som Gud själv. Och därför har Kristus betygat: ”*Men förr ska himmel och jord förgå än att en enda prick av lagen faller bort.*” (Luk 16:17). Gud efterskänker aldrig sin lag, utan han för den upp till en andefullhet – en andelag som *ger* allt vad lagen kräver. Och så blir lagen, under namn och i gestalt av ”Andens lag”, vårt evangelium.

Ty synd och död är en lag – och därför måste evangelium också vara en lag.

Synd och död är ett grundbud och ett följbud – och därför måste evangelium också vara ett grundbud och ett följbud.

Synd och död är 10 bud – och därför måste evangelium även vara 10 bud, som kan befalla bort de förra.

Vårt onda är ett bud – och därför måste nåden vara ett bud, som kan befalla bort vårt onda bud.

Vårt fördärv är ett bud – och därför måste vår frälsning vara ett bud.

Guds sju-sidige ande

För att något närmare förstå vad Paulus menar med ”Andens lag”, måste vi ett ögonblick återgå till bilden av Lammets 7 horn och 7 ögon.

Dessa horn och ögon är de 7 Guds andar. Och de heter Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Frukten och Rättfärdighet (Jes 11:1–5).

Denne Jehovas sjufaldige eller sju-sidige ande är den himmelska ”modellen”, efter vilken alla människoandar är skapade. Vi är sju-sidiga ”miniaturandar” av den sju-sidige Jehovah-anden.

Och lägg nu märke till att den 7:e anden heter Rättfärdighet, och att han är inte bara ett horn och ett öga som de andra, utan att han är själva bältet kring dem alla: ”*Rättfärdighet ska vara bältet runt hans midja*” (Jes 11:5).

På den 7:e anden ligger alltså *hela* vikten. Ty han är just den som sammanhåller, uppehåller och räddar dem alla. Han håller människan i Jehovahs ande, så att denne kan vila över henne och med välbehag bo i henne. Brister rättfärdighetens bälte, då viker Guds ande ifrån henne som en välbehagsande, och blir en misshagsande över och i henne.

Men den 7:e anden är inte vilken rättfärdighet som helst. Ty märk beskrivningen på Kristus. *Han ska ha sin glädje i Herrens frukten. Han ska inte döma efter vad ögonen ser eller avgöra efter vad öronen hör, utan han ska döma de fattiga med rättfärdighet och med rättvisa skaffa rätt åt de ödmjuka på jorden... Rättfärdighet ska vara bältet runt hans midja och trofasthet bältet om hans höfter* (Jes 11:3–5).

Den 7:e anden är alltså *kärlekens* rättfärdighet. Och någon annan rättfärdighet godkänner aldrig Gud. Vad ”rätt” som görs utan kärlek, är inte ”rätt” inför Gud. Kärlekens Gud känns inte vid något annat än kärlek. Rättfärdighet inför Gud är fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Den är högsta rätt i himmel och på jord. Kärleken är lagens fullbordan och fullkomlighetens sammanhållande band (Kol 3:14). Det är alltså i egenskap av *kärlekens* första- och andrabuds-rättfärdighet, som den 7:e anden är bältet.

I denna egenskap är den 7:e anden alla andarnas lagande eller andelag.

Han är Vishetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir Visheten bara "nedifrån", världsvishet, dårskap.

Han är Förståndets **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir förståndet bara nedifrån, jordiskt, världsligt, oförstånd.

Han är Rådfullhetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir rådfullheten bara nedifrån, världskloket och list.

Han är Starkhetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir starkheten bara nedifrån, en jordisk andestyrka, en bara naturlig och världslig andekraft.

Han är Kunskapens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir kunskapen bara nedifrån, fåfänglig och uppblåsande bokstavskunskap.

Han är Frukans **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir frukten bara nedifrån, trälaktig och vidskeplig.

Han är sin egen **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir rättfärdighetssinnet bara nedifrån, jordiskt, fariseiskt.

Alltså är den 7:e anden alla andarnas ande, hela människoandens liv, hjärta och medelpunkt. Det är detta som uttrycks med "bältet". Han är bältesanden.

Ty här såsom överallt ska vi akta oss för att fastna vid bilden. I *den* är bältet ett yttre. Men det avbildade bältet är ett inre, en ande, som finns på varje punkt i de 7 andarna. Allt är som vatten. Och den 7:e anden är själva sötman i detta vatten. Utan honom blir det ett surt eller bittert vatten.

Och just denne 7:e ande är vad Paulus i det 7:e kapitlet kallar lagen i vårt sinne eller den medskapade lagen i vårt hjärta, varom samvetet vittnar.

Och just denne 7:e ande är vad han i det 8:e kapitlet kallar "Andens lag" i Kristus Jesus. Ty i honom var han verkligen alla sju andarnas lag. Han var den verkliga andelagen sådan Gud ursprungligen skapat den, och sådan den skulle levas av människan. Det är av denne 7:e ande, som Kristus gjort vårt evangelium.

Ty bältet brast. Och därmed brast välbehagets kärleksband mellan Gud och människan. Och därmed föll allting sönder i människan. Alla 7 andarna blev endast naturliga andeförmögenheter under vilddjurets lag-ande och i vilddjurets tjänst.

Men på Sinai ställs bältet inför oss. Där står det som det oeftergivliga kravet, vilket måste uppfyllas i oss. Sinai lag är just den 7:e anden i bokstavsgestalt. Han står där som beskrivningen på en människa sådan hon bör vara. Hon bör vara kärleksrättfärdighetens första- och andrabuds-människa, en bältesmänniska. I denna Sinai

kravmänniska ingjöt, ifyllde Kristus sin 7:e ande. Så tystnade kravet. Sinai lag blev "Andens lag", som är evangelium.

Vi går med djurbältet, djurets första- och andrabudsande, mot-andelagen, motbältet. Men andebytet är bältesbyte. Och därmed är lagens krav uppfyllt även i oss.

Vi går nu vidare. I uttrycket "syndens och dödens lag" sammanfattar Paulus allt ont: hela vilddjuret, synden och syndens följder, lagens överträdelse och lagens förbannelse.

Det onda är en syndlag, skuldlag och strafflag – och kan aldrig tas bort med annat än en syndfri, skuldfri och straffri lag, som är "Andens lag".

Det onda är ett syndbud, skuldbud och straffbud – och kan aldrig tas bort med annat än ett syndfritt, skuldfritt och straffritt bud, som är "Andens lag".

Det onda är en härskande naturlag – och kan aldrig tas bort med annat än en härskande naturlag, som är "Andens lag".

Det onda är en ohelig 10-budsande – och kan aldrig tas bort med annat än en helig 10-budsande, som är "Andens lag".

Det onda är en ohelig första- och andrabudsande – och kan aldrig tas bort med annat än en helig första- och andrabudsande, som är "Andens lag".

Kort sagt: det onda är den 7:e anden, som blivit en krönt orättfärdighetsande – och kan aldrig tas bort med annat än den 7:e anden, som blivit en krönt rättfärdighetsande, som är "Andens lag".

Och denna andelag gjorde Gud åt oss i Kristus. Och den gjorde han på följande sätt:

I dödens kalk lade Gud vilddjuret med all världens vilddjurslag i sig. Där låg alltså syndens och dödens lag. Den kalken var fullbräddad av det bittra 10-budsvattnet, synd-, skuld- och straffbudsvattnet. Och den kalken drack Lammet. Och det bittra budvattnet inträngde i hela hans andevatten, så att detta blev ett synd-, skuld- och straffbudsvatten för oss. Men hans ande var den 7:e anden, det söta 10-budsvattnet. Mellan dessa två budsandar stod striden.

I sin helige 10-budsande upplöste Lammet vilddjurets 10-budsande.

I helig första- och andrabudsande upplöste Lammet vilddjurets första- och andrabudsande.

I fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek upplöste Lammet vilddjurets fyrsidiga förstabudssjälviskhet och tusenfaldiga andrabudssjälviskhet.

I fyrsidig förstabuds rättfärdighet och i tusenfaldig andrabuds rättfärdighet upplöste han vilddjurets fyrsidiga förstabudsorättfärdighet och tusenfaldiga andrabudsorättfärdighet.

I den 7:e andens rättfärdighet upplöste han all världens orättfärdighetsande. I den helige bältes-

anden upplöste han den ohelige bältes-anden.

Kort sagt: i ”Andens lag” upplöste han stamvis syndens och dödens lag.

I varje blodsdroppe stod de två kungstronerna. På dem satt två krönte lagandar: Lammets med Guds 10 bud som naturlag i sig – och vilddjuret med de 10 motbuden som naturlag i sig. Frågan är endast: vem övervinner, vem blir segerlejonet? Det väger mellan lag och lag i *personliga* gestalter.

Och här övervanns vilddjurets lag-ande. Vilddjuret miste alla sina 10 bud i Lammets 10 bud. Det blev budlöst i Lammets budfulla ande, budlöst i Lammets budfulla själ, budlöst i Lammets budfulla blod, budlöst i Lammets budfulla kropp. Så fördömde Gud synden i köttet. Och så gjorde han vad lagen inte kunde åstadkomma.

Och så blev Kristi kropp genomträngd av Guds 10-budsande, av Guds 7:e ande – så att han till hela sin ande, själ och kropp *är* Guds lag, *är* Guds rättfärdighet i personlig gestalt. Och han, den rättfärdige, på den himmelska härlighetens middagshöjd, är försoningen för våra och hela världens synder.

I Lammets paradiskött och paradisblod äter och dricker vi Guds 10 bud, all Guds lag, som vår nya naturlag, som vår nye 7:e ande – som är ”Andens lag” i Kristus Jesus, vilken gör fri från syndens och dödens lag, som är allt ont.

Så gjorde Gud vårt evangelium just av sina 10 bud. Så att evangelium har 10 bud. Och de är desamma som Sinai bud. Men den oändliga skillnaden är den, att evangeliets 10 bud står på härlighetens middagshöjd som andelagens 10 bud. Och dessa bud ger allt vad de kräver, då däremot Sinai bud kräver utan att kunna ge. Alla Sinai 10 tomma budkrukor är fyllda till brädden av den 7:e anden, så att de är andebud. Som sådana är de evangeliets 10 bud.

När jag byter ut djur-anden mot lamm-anden, då byter jag ut de 10 djur-andebuden mot de 10 lamm-andebuden. Och då blir lagens rättfärdighetskrav uppfyllt i mig – ty jag har de 10 uppfyllda andebuden i mig. Genom denne nye bud-ande – som är min 7:e ande sådan Gud gjort den åt mig i Kristus – blir vilddjuret budlöst i mig och därmed fördömt i mig. Och denna fördömmelse innebär djurets fullkomliga utrotning ur hela min varelse, ända in till kroppens härliggörelse i uppståndelsen.

I det 7:e kapitlet är Paulus hart när förtvivlad. Och varför? Jo, han ser att Guds lag är ”andlig, rättfärdig, helig och god”. Han kan inte helt enkelt vända honom ryggen och ta sin tillflykt till ett budlöst ”evangelium”, som mångtusen kristna gör.

Nej, han ser att frälsningen måste ligga *inom* Guds lag och inte *utanför* den. Ty *där* ligger syndens och dödens lag. Och det finns *inget* mellanrum mellan Guds lag och djurets lag. I endera måste människan

stå.

Han ser att lagens krav är det *goda* kravet, ty det är kravet på första- och andrabudskärlek – som är det högsta goda i himmel och på jord, själva det eviga livet – och att alltså frälsningen måste ligga *inom* denna kärlek och inte *utanför* den. Ty *där* ligger själviskheten. Och det finns *inget* mellantillstånd mellan kärlek och själviskhet. I endera måste människan stå.

Han ser alltså, att lagens krav kan Gud aldrig i evighet efterskänka. Ty då skulle han godkänna ett liv *utanför* sina bud, *utanför* kärleken. Men då godkände han syndens och dödens lag, godkände själviskheten. Men det gör han *aldrig*.

Paulus har kört fast just i denna trångport: ”Guds lag kommer jag aldrig i evighet ifrån. Dess krav måste uppfyllas *i mig, i mig*. Och detta krav kan jag – jag själv – aldrig i evighet uppfylla.”

I denna sin outhärliga nöd grips han av ”Andens lag”. Och i denna lag gör han den stora evigt underbara upptäckten. Han återfinner i den just den lag som han har i sitt sinne, just den lag som står på Sinai tavlor – men inte längre försvagad av köttet, utan i gestalten av en väldig andelag som gör honom fri från syndens och dödens lag. Och denna överväldigande lag-ande i Kristus Jesus – som i Paulus upplöste syndens och dödens lag såsom middagens sol upplöser det minsta moln – denne ande satte en sådan andeprägel på honom, att när han skriver det 8:e kapitlet så blir det: anden, anden, anden, anden — ända till 19 gånger.

Så frälstes Paulus. Och endast så frälses människan. Så blir hon rättfärdiggjord i Lammets budfulla blod. Ty att rättfärdiggöras är att återfå sin 7:e ande, som är rättfärdighetens ande med Guds 10 bud i sig såsom de 10 evangeliibuden.

Denne 10-budsande blåser bort, tvättar bort, renar bort, förlåter bort djurets 10-budsande, och därmed alla synder som människan begått mot de 10 buden – alla skulder och alla straff som hon ådragit sig enligt dem. Dessa synder, skulder och straff bär hon inom sig just i gestalten av de 10 djurbuden, som är syndens och dödens lag, vilken är allt ont i dess inre väsen och kärna.

Och samtidigt frigörs härmed den 7:e anden från Sinai bud. Ty i denne ande återfinner de sig själva just sådana de ville bli: andefyllda bud, 10 evangeliibud. Inför dessa evangeliska andebud tystnar Sinai 10 tungor, ty evangeliibuden för deras talan.

En så fullkomlig frälsning ger ”Andens lag”. Han frigör från djurets synd-, skuld- och strafflag och från Sinai lag.

Och denna andelag står sekundligt ställföreträdande inför Gud, och överskyler med sin fullkomliga budhållning människans bristfulla budhållning – ända tills hon blir Guds lag i

fulländad personlig gestalt till ande, själ och kropp, Kristus fullkomligt lik.

Den paulinska frälsningen är alltså inte en frälsning från Guds lag, utan till Guds lag – från Sinai vanmäktiga bokstavsbud till den 7:e andens mäktiga andebud – sådana Gud gjort Sinai bud åt oss i Kristus Jesus. Sinai lag tog sig väg genom Kristus. I honom blev han förvandlad i ande och liv. Och denna livgivande andelag griper människan i Rom 7:e och lyfter upp henne i Rom 8:e.

Sålunda:

Samma bud som dödade Paulus i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av "Andens lag" – gjorde honom levande i det 8:e kapitlet.

Samma bud som band honom i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av "Andens lag" – löste honom i det 8:e kapitlet.

Samma bud som fördömde honom i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av "Andens lag" – frälste honom från fördömsen i det 8:e kapitlet.

Samma bud som besegrades av djurbuden i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av "Andens lag" – besegrade djurbuden i det 8:e kapitlet.

Samma lag som var hans **tuktomästare** till Kristus i det 7:e kapitlet, samma lag – men i gestalten av "Andens lag" – var hans **frälsomästare** i det 8:e kapitlet.

Samma bud som var **lag** för honom i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av "Andens lag" – var **evangelium** för honom i det 8:e kapitlet.

III

Lag och profeter

Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Jag säger er sanningen: Innan himmel och jord förgår ska inte en bokstav, inte en prick i lagen förgå, inte förrän allt har skett. Därför ska den som upphäver ett av de minsta av dessa bud och lär människorna så kallas minst i himmelriket. Men den som håller dem och lär ut dem, han ska kallas stor i himmelriket. För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket. (Matt 5:17–20).

Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes. Sedan dess förkunnas evangeliet om Guds rike, (Luk 16:16).

I dessa ord har Kristus givit oss grunddragen till läran om lag och evangelium.

Han säger här, både att lagen har försvunnit och att den inte har försvunnit. Och han ger även lösningen till gåtan.

Vi tar nu fyra synpunkter: lagens majestät, lagens två världsskeden, lagen och Kristus, samt lagen och lärjungarna.

1

Lagens majestät

Då man läser våra textord blir man slagen av häpnad. Ty i dem möter oss en helt annan syn på Guds lag än den, som är allmänt gängse bland oss.

Det är Rättfärdigheten, den 7:e anden, som här talar. Och han har sitt välbehag i Jehovahs fruktan (Jes 11:3). Därför talar han om Guds lag med ett allvar, med en vördnad och med en himmelsk högtidlighet, som skakar oss in i själva hjärtegrunden.

Lagen har för Kristus ett gudomligt och evigt majestät, som får honom själv och i sinom tid hela världen på knä.

Han levde i all-kärlekens förstabudsfruktan, som bar honom i livet och i döden. Ty denna fruktan är det eviga livets rot.

Och så djupt gripande och så hjärtinnerligt kärt var lagens höga och heliga majestät för honom, att alla hans ord var lagens ord, alla hans gärningar lagens gärningar – budet var livet, och livet var budet – och till sist gav han sitt liv för Guds bud.

Men världen föraktar lagens allsmäktiga majestät. Den heliga fruktans linje – som Kristus i lära och liv dragit upp för alla tider och folk – har hon brutit. Och därför ligger hon där bruten. Hennes förskräckliga läge har alltid varit lagens förbannelse – och det är och det blir lagens förbannelse – ända tills lagen blir upprättad i henne.

Och även många av de troende föraktar lagens majestät. Även de har brutit den heliga fruktans linje. Och därför ligger de där brutna i sitt inre och uppräts av lagens förbannelseande.

Tillbaka till Guds lag! På knä inför lagens gudomliga majestät, som abba-barnet! Annars läggs du där med våld, som vredens barn, i lagförbannelsens kedjor.

2

Lagens två världsskeden

"Jag säger er sanningen: Innan himmel och jord förgår ska inte en bokstav, inte en prick i lagen förgå, inte förrän allt har skett." (Matt 5:18)

Sålunda: så länge himmel och jord består, så länge består Sinai lag. Det är lagens första världsskede.

Sinai bud, som också är samvetets bud, är den nuvarande världens gudomliga *grundlag*. Så långt hon avviker från dem, så långt befinner hon sig i uppror emot Gud och måste bära den upproriskes straff.

Sinai bud är världens gudomliga *grundordningar*. Så långt hon avviker från dem, så långt faller hon

sönder i oordning och upplösning.

Sinai bud är världens gudomliga *grundvalar*. Så långt hon släpper dem, så långt saknar hon grund och måste falla.

Sinai bud är världens *livskällor*. Så långt hon överger dem, så långt måste hon utsina i död.

I Sinai bud ligger *välsignelsen*. Allt vad som avviker från dem faller under förbannelsen.

All världens väl bor i hållet bud. All världens ve bor i brutet bud. Hela det närvarande och det tillkommande världseländet flyter från Sinai och samvetets brutna bud.

Alla vredens åskor, ljungeldar och oväder – som ofta nedslagit hela folk, ja, hela världsriken – och som i vredens sju yttersta plågor ska nedslå, uppriva och krossa hela vår värld. Allt stammar från Sinai brutna lag, som också är lagen i människans ande.

Dessa Guds förfärande straffdomar visar, att människorna står i skuld inför Guds bud. Att de sålunda genom Herren Sebaots ande – i vilken de lever och har sin varelse – kunnat hålla dessa bud så, att de undgått dessa straff. Ty i annat fall vore Guds straff orättvisa.

Och tusentals fromma hedningar och judar har genom Herren Sebaots ande hållit Guds bud så, att inte lagens förbannelse, utan lagens välsignelse genom Guds nåd vilat över dem.

Ty Guds lag innehåller inte bara det *ouppfyllbara* kravet, som fordrar borttagandet av syndens och dödens lag – utan även det *uppfyllbara* dubbelkravet, som är *dels* kravet på lagens yttre efterlevnad, *dels* kravet på levande kännedom om syndens och dödens lag samt samvetets fördömsedom över densamma. Varigenom alltså hela världen, genom Herren Sebaots ande, kunde föras fram till rop på förlösning och sålunda sättas i riktning och rörelse mot Kristus.

Men Guds bud är gränslöst föraktade och förtrampade i världen och snart nog alldeles avskaffade. Men de står kvar, och det intill minsta bokstav och prick. Och hela världen måste ta sin färg och sitt öde ifrån dem, ty de är världens allsmäktiga herrar som behåller fältet till sist. De står där i sitt höga, heliga och allsvåldiga majestät, likt klippan i havet, vid vilkens fot alla vågor måste brytas och lägga sig ned.

Men en gång ska Sinai bud förgås – nämligen då, när himmel och jord förgås.

Och hur förgås Sinai lag? Jo, genom att *övergå* i ”Andens lag”. I denna nya gestalt flyttar han in i nya himlar och på en ny jord. Och på den jorden bor han. Ty där bor endast rättfärdighet (2 Petr 3:13). Där har den 7:e anden sin eviga hemortsrätt i den andre Adams släkte.

Så förgås Sinai lag. Ty han förgås, enligt vår text,

endast genom att ”ske”, genom att ”fullbordas”, uppfyllas av den 7:e anden. På den nya jorden är han ”skedd”, fullbordad, uppfylld – och därmed förgången som sinailag.

Detta uttrycker Kristus så: ”*inte förrän allt har skett*” eller ”*förrän allt har fullbordats*”. Lägga märke till sammanhanget i hans ord: lagen ska inte förgås förrän allt i den har skett eller fullbordats – men då är han förgången. Och därmed har han börjat sitt andra världsskede. Och detta skede uttrycker Kristus även så: ”*Himmel och jord ska förgå, men mina ord ska aldrig förgå.*” (Matt 24:35).

Och hans ord innehöll all Guds lag men som ande och liv, d.v.s. ”Andens lag”. Och just denna ”Andens lag” – som är fullkomlig första- och andrabudskärlek eller fullkomlig första- och andrabuds rättfärdighet – är den tillkommande världens lag.

Så genomlöper lagens linje både denna och den tillkommande världen. Han är hela skapelsens axel. Kring honom välver sig mänsklighetens öden i alla tider och i alla evigheter.

Den enskilda människan är världen i smått. Lagens världsskeden är även hennes världsskeden. Och det första kan sluta och det andra börja redan i tiden.

Fri från Guds lag blir hon aldrig. Antingen står hon under Sinai lag eller under ”Andens lag”. Och så länge denna världen är hennes enda värld, så länge står hon under Sinai kravlag.

Men när i pingstfödelsen himmel och jord föds i henne som hennes nya himmel och nya jord, då förgås den gamla himlen och den gamla jorden i henne – och därmed förgås Sinai lag i henne. Han övergår genom ande- och lagbytet i ”Andens lag”, som så flyttar in i henne och därmed in i hennes nya himmel och på hennes nya jord.

Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit. (2 Kor 5:17). Då är också lagen förbi och lagen ny. Då är människan den tillkommande världen i smått och i tron. Den syns inte, men den är väsentligen närvarande i hennes andekroppsliga varelse. Det känner du, ty du smakar den tillkommande världens krafter (Heb 6:5). Du står inte längre i den värld som står under Sinai lag – du står i den värld som står under ”Andens lag”. Du har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad (Heb 12:22).

Så förgås Guds lag redan i tiden hos alla dem, i vilka han får övergå i ”Andens lag”. Och hos dem blir Sinai 10 bud fullbordade i vandrigen ”efter anden”, ty de är evangeli 10 bud, givna i deras hjärtan och skrivna i deras sinnen genom andelagsbytet.

Och dessa vandrare i lagfullbordan ”efter anden”

är gäster och främlingar på jorden. Denna världen är för dem en främmande värld.

3

Lagen och Kristus

”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda.” (Matt 5:17)

Alltså kom Kristus i världen för att fullborda lagen och profeterna. Det var hela hans uppgift.

Och vad handlar lagen och profeterna om? Endast om ett enda: kärleken. Ja, Kristus sätter rent av likhetstecken mellan kärleken samt ”lag och profeter”. Han säger: *”Allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni också göra för dem. Detta är lagen och profeterna.”* (Matt 7:12).

Att älska Gud över allt och sin nästa som sig själv, det är hela lagen och alla profeterna.

I lag och profeter ligger Guds vilja utbredd i en mångfald av stadgar, ordningar och bud och framför allt i Sinai 10 bud. Och alla kräver de endast ett: kärleken, ty han är budet i alla bud, livet i lagens kropp. Kärleken är lag och profeters fullbordan.

Alltså handlar profeterna inte om någonting särskilt vid sidan av Guds lag, vilket skulle frita från lagen. Nej, de handlar om alldeles det samma som lagen. De sysslar endast med Guds lag. Det säger ju Kristus: *På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.* (Matt 22:40). Och ”dessa två bud” är just lagens två huvudbud: första- och andrabudskärleken, som är hela Guds lag i hela hans djup, höjd och vidd.

Alltså vill lag och profeter inte skilda saker, utan de vill samma sak: Guds lag. De bär inte fram lagen som ett, och löftet som ett annat. Nej, de bär endast Guds lag. Och honom gör de till *själva löftet*. Ty om honom förutsäger de så: *”Se, dagar ska komma, säger Herren, då jag sluter ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus: Jag ska lägga min lag i deras bröst och skriva den i deras hjärtan. Jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.”* (Jer 31:31–33).

Lagen – lagd i bröstet och skriven i hjärtat – är just Sinai lag, som blivit ”Andens lag”, som är evangelium. Och denna bröst- och hjärtelag är själva det nya förbundet, så som vi ser.

Lag och profeter har inte två tungor – en som kräver lagfullbordan, och en som efterskänker den – utan endast en tunga som kräver kärlekens lagfullbordan in i döden. Och en sådan fullbordan förutsäger hon. Ty hon visar på Lammet, det tigande, tysta (Jes 53:7), vilket just – som motsatsen till profetians vilddjur (Dan 7) – är själva denna lagfullbordan in i döden. Vilken lagfullbordan är sinailagens övergång i ”Andens lag”, som

fullbodar lagens krav ”i oss” ända in i den kvalfullaste martyrdöd.

Det gamla testamentet har inte två skilda linjer: löftet och lagen – utan endast en linje: lagen som också är löftet. Och det nya testamentet har inte två linjer: evangelium och lagen – utan endast en linje: ”Andens lag” som är evangelium.

Det gamla testamentet har inte två utan endast en axel: lagen kring vilken allt välver sig. Och det nya testamentet har inte två, utan endast en axel: ”bröst- och hjärtelagen” kring vilken allt välver sig.

Och det var just, enligt Jesu ord, judarnas grundolycka att de löste löftet från lagen och gjorde sig ett budlöst löfte. De kallade sig Abrahams barn och ryckte till sig hans välsignelse, men hans hjärta och gärningar stötte de bort (Matt 3:8–9; Joh 8:39–41). De hoppades på Moses, men trodde honom inte och höll inte hans lag (Joh 5:45–47; 7:19). De plockade ut alla löften ur lag och profeter, men lagen själv i hans första- och andrabuds rättfärdighet lät de fara (Matt 23:23). Och detta ande- och budlösa löfte blev deras undergång.

Och kristenheten fortsätter på judarnas väg. Hon har gjort sig ett budlöst evangelium vid sidan av ”Andens lag”. Det är hennes grundolycka och det blir hennes undergång. Den judiska skökan levde på ett första- och andrabudslöst löfte, och den kristna skökan lever på ett första- och andrabudslöst evangelium.

Att fullborda lag och profeter är alltså att fullborda Guds lag in i döden, vilket är det samma som att av lag och profeter göra evangelium. Och det var Kristi uppgift på jorden.

Ty världsfördärvet är syndens och dödens lag, som är en härskande motlag mot Guds lag. Och denna motlag, som är självisheten, måste bort. Men han viker aldrig för annat än för sin krönta motlag: kärleken. Och därför måste kärlekens lag införas i världen. Och fördenskull kom Kristus i världen. Han är den krönta kärleken.

”På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.”, sa Kristus.

Låt oss tänka oss kärleken som ett band. Det utgår från Gud och till människan, och från människan tillbaka till Gud.

Låt oss vidare tänka oss alla Guds bud i lag och profeter, som pärlor uppträdda på detta band. Så hänger lagen och profeterna på kärlekens band till en kärlekens krans. Och denna krans är lag och profeters fullbordan.

Men självisheten har avslitit kärlekens band. Det kände gamla testamentets fromma. Och de sökte att återknyta bandet. Och genom Herren Sebaots ande lyckades det till en del. Och bäst lyckades det i deras

nytestamentliga försmakstider. Då hängde buden på bandet. Och buden levde. Så fick de smaka lagen som löftet. Och därav förstod de vad det nya förbundet skulle bli: lagen lagd i bröstet och skriven i hjärtat. Och så blev lagen för dem *”dyrbarare än guld och sötare än honung”* (Ps 19:11).

Men själviskheten var bara utträngd för tillfället. Och den trängde in på nytt och allt jämt på nytt. Och lika ofta brast bandet. Och pärlorna låg där som kringströdda krav. Alla begärde de bandet. Och de fromma begärde det också. Det var gamla testamentets flertusenåriga rop på förlossning – förlossning från själviskhet till kärlek, från syndens och dödens lag till *”Andens lag”*, från Guds lag skriven på stenen och lagd i arken, till Guds lag skriven i hjärtat och lagd i bröstet.

Men så var tiden inne – och Kristus kom. Och han kom för att fullborda lag och profeter, d.v.s. för att upphänga lag och profeter på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst angelägen om att bevara kärlekens samband med Fadern. Ty det gällde för honom endast ett: att i varje sekund träda en budpärla på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst rädd om även den minsta pärla. Ty han ville – och måste genom budhållning – samla dem alla på bandet, för att kunna i andebytet skänka oss en fullkomlig kärlekskrans av levande budpärlor. Den kransen är evangelium, pingstlilje-kransen av vitt och rött. Ni, Herrens heliga, ni känner narcissens ljuva doft.

Paulus säger om hedningarna som har Guds lag i sina hjärtan, att de är sin egen lag (Rom 2:14). Märk det enkla och djupa uttrycket: de är *lag*. Sålunda är hedningen Guds lag i någon mån. Och hade inte synden kommit i världen, så skulle människan varit Guds lag i personlig gestalt – varit en kännande, tänkande, talande och görande lag, en livs levande, vandrande lag – varit den 7:e anden.

Och just detta: *vara* Guds lag – vill lag och profeter ha fram i fullkomlig människogestalt. Och just här grep Kristus in. Han är Guds lag i personlig gestalt. Lagen vill vägen. Här sätter han sitt lagfullbordande *”är”*: *”Jag är vägen.”*

Lagen vill sanningen. Här sätter han sitt lagfullbordande *”är”*: *”Jag är sanningen.”* Lagen vill livet. Här sätter han sitt lagfullbordande *”är”*: *”Jag är livet.”* Ur detta hans *”är”* flyter hans *”gör”* som bäcken ur källan.

Att *vara* Guds lag, *vara* kärleken, *vara* rättfärdigheten, *vara* den 7:e anden, med ett ord: *vara Guds barn* (8:14–19) — det är lagens innersta krav. Och det är tvåsidigt: förstabudskravet och andrabudskravet.

Det första kravet innefattar de fyra heliga och saliga allten – kärlek till Gud av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Här krävs en sekundlig

all-människa, en de fyra alltens människa, som är förstabudsmänniskan. Och en sådan människa var Kristus.

Det andra kravet innefattar kärleken till nästan. Den ligger i förstabudskärleken som värmen ligger i elden. Den är alltså sekundligen för handen, även om den inte är i tillfälle att visa sig i yttre gärning. Den sekundliga **all**-kärleken till Gud är en sekundlig **hel**-kärlek till nästan. Förstabuds-människan är alltid en andrabudsmänniska. Kristus var den sekundliga tubudsmänniskan.

Lagen kräver alltså först och främst själva barnet. På det ligger huvudvikten. Ty finns inte barnet så finns inga barnets verk. Och Gud godtar inget verk, som inte är tubudsverket i tubudskärleken och tubudsbarnet.

Lagen kräver ingenting mindre än kärlekens barnskap, eller att vara ett kärlekens barn av kärlekens Gud. Och ett sådant barn var Kristus. Han var Gud Kärleks son, på det att vi skulle kunna bli Gud Kärleks söner. Och därför sammanfattar Paulus hela hans uppgift på jorden i detta enda: *”att vi skulle få söners rätt”* (Gal 4:4–5) – barnskapet rätt – eller bli kärlekens barn av kärlekens Gud så att vi är Guds kännande, tänkande, talande, görande och vandrande kärlek.

Inför kärlekens fyra **allt** kommer hela Adams släkte på skam, ty Adamiterna är själviskheten, är syndens och dödens lag. Men för ett kärlekens barn, som är kärlek i Kristus Jesus, är kärlekens *”allt”* fyra lätta allt. Ty *”allt”* är kärlekens liv, *”del”* är kärlekens död. Alltet är för kärleken vad vattnet är för fisken – han kan inte leva utan det. Detta är den andre Adams släkte.

Och det är sådana barn som bor på den nya jorden. Där är alla fullkomlig kärlek. Där är alla fullkomlig rättfärdighet. Där är alla Guds lag i fullkomlig människogestalt.

”Guds bud är evigt liv”, säger Kristus (Joh 12:50). Alltså är Guds bud och det eviga livet samma sak. Livet ligger i budet, aldrig utanför det – ty där ligger döden.

Men budet gick förlorat med den 7:e anden, och därmed gick det eviga livet förlorat. Och därför måste budet återinföras i världen. Och det gjorde Kristus genom lag och profeters fullbordan. Han är budet och därmed det eviga livet. Och därför sammanfattar Paulus allt vad vi har i honom i detta enda: *”Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre”* (Rom 6:23). Denna gåva är *”Andens lag”*, som är budet och därmed evigt liv.

Alltså: vill du ha evigt liv, så ska budet ge dig det. Ty budet och livet är ett.

Därav kommer det sig att Kristus alltid visade dem till Guds lag, vilka frågade efter evigt liv. *”Vad*

ska jag göra för att få evigt liv?” Svar: ”Vill du gå in i livet, så håll buden” (Matt 19:16–22). — ”Vad ska jag göra för att få evigt liv till arvedel?” Svar: ”Vad är skrivet i lagen? . . . Gör det, så får du leva.” Se på den barmhärtige samariten! ”Gå du och gör som han.” (Luk 10:25–37).

Och Kristus luras inte, säger aldrig ett och menar ett annat. Nej, det ligger ett evighetsdigert allvar i dessa hans svar.

Och han kunde ju inte svara annorlunda. Ty då skulle han ha lagt det eviga livet utanför budet, där det aldrig ligger – ha lagt människans frälsning utanför Guds bud, där den aldrig ligger. Där lägger skökan den – men inte Kristus.

Men märk: han säger inte bara detta: ”gör Guds bud, så får du leva”, utan också detta: ”kom till mig, förbli i mig, ty utan mig kan ni ingenting göra” (Joh 7:37; 15:4–5). Han *var* just den lag, just de bud, till vilka han visade. Och just i det ordet: ”göra” inlägger han kraften att vara Guds lag och att göra Guds lag. Ty hans ord är ande och liv, vilket är ”Andens lag”. Med sitt konungsliga ”gör!” insätter han människan som grenbud i honom själv som stambudet, nämligen *om* och *så långt* hon för tillfället är insättbar.

”*Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror*”, säger Paulus (Rom 10:4).

Alltså fick lagen sin ände eller sitt slut i Kristus. Och detta slut var rättfärdigheten i Kristus. Den anden begärde lagen. Och den anden fick han i Kristi lagfullbordan, som är ”Andens lag”. Lagens ände är Kristi rättfärdighet eller ”Andens lag”.

Så ändade Sinai lag i Kristus. Och så ändar han i Kristus för var och en, som tror med hjärtat till rättfärdighet (Rom 10:10). Ty genom hjärtats tro övergår han från lagen skriven på stenen och lagd i arken, till lagen skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Och så ändar han också en gång som världslag på den nya jorden. Där bor, går och står han som rättfärdighet – som den 7:e anden.

Så både försvann Guds lag, och försvann inte. Ty han försvann *så*, som knoppen försvinner i blomman.

Och en knopp — är han försvunnen då han försvunnit i blomman? Inte till den minsta del. Han har endast gått upp i en högre gestalt. Han är förvandlad till blomma.

Så försvann lagen i Kristus. Inte den minsta bokstav, inte en enda prick är försvunnen. Han har endast gått upp i en högre gestalt. Han är förvandlad till en person, som är Herren den rättfärdige – förvandlad till ”Andens lag”, som är evangelium.

”*Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes.*” Med honom försvann de sålunda. Men vart tog de vägen? De försvann i evangeliet: ”*Sedan*

dess förkunnas evangeliet om Guds rike,” (Luk 16:16) Men är de försvunna då de försvunnit i evangelium? Inte till den minsta del. De är förvandlade till evangelium.

Detta ser vi ju tydligt av Kristi evangeliiförkunnelse, som han satte i stället för lag och profeter. Han predikade fortfarande Guds lag och det intill minsta bokstav och prick, som vi ju ser t.ex. i bergspredikan. I henne är lag och profeter fortfarande med, fast han säger att de försvunnit med Johannes.

Men fast Kristus sålunda fortfarande predikade Guds lag, så predikade han dock aldrig ”lag”, d.v.s. ett blott och bart kravord, utan alltid evangelium, d.v.s. ”Andens lag” som *ger* vad den *kräver*. I detta Kristi evangelium är alltså lag och profeter *med*, men som knoppen är med uti blomman. I Kristus gick lag och profeter sekundligen över i evangelium. Knoppen slog ut i blomman, så att doften kändes i hela Kanaans land. Och folket *häpnade* över den nya förkunnelsen (Matt 7:28).

Med Johannes och Kristus växlas alltså ämbeten och förbund. Evangelii ämbete träder i stället för lag och profeters ämbete. Det nya förbundet, det förblivande, träder i stället för det gamla förbundet, det försvinnande (2 Kor 3:11–18).

Så försvann Gud lag. Ty han försvinner endast genom att *ske, fullbordas*. Endast så *ändas* han, *förgås han*. Han tystnar aldrig, förrän allt i honom har skett.

Men då allt i lagen har skett, då är lagen tyst – ty då är han död. Så dog lag och profeter i Kristi död. Ty där fick de ut fullkomlig fullbordan mitt i lagens förbannelse. På deras grav står de orden: **Det är fullkommat.**

Men inte försvann de. ”*Fader, i dina händer befaller jag min ande.*” (Luk 23:46)

I den anden levde de, som ”**Andens lag**”. I den anden nedsteg de i dödsrikets båda rum, som ”**Andens lag**”. I den anden uppstod de, som ”**Andens lag**”. I den anden for de till himlen, som ”**Andens lag**”. I den anden tronsattes de, som ”**Andens lag**”. I den anden återkom de på pingstdagen, som ”**Andens lag**”.

I den anden frigjorde de, som ”**Andens lag**”, 3 000 själar från syndens och dödens lag.

I den anden frigör de alltjämt, som ”**Andens lag**”, människosjälar från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Och i den anden frigör de, som ”**Andens lag**”, en gång hela skapelsen från syndens och dödens lag. Detta är evangelii frälsning.

Ty se nu en människa. Lagen hänger efter. Krav, hotelse och förbannelse utan ände och tal. Och han tystnar inte förrän allt till punkt och pricka har skett,

är fullbordad, fått ända även i människan. Men förr sätter jag Kinnekulle på månen, än jag sätter rättfärdighetsände på lagen.

Endast en enda utväg: att som Paulus släppa in honom i hjärtat som **"Andens lag"**, eller att tro med hjärtat, så att han blir skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Därmed förlåter Gud missgärningen och kommer inte mer ihåg synden (Jer 31:33–34). Och just denna lagskrivning och lagläggning, som inbegriper syndernas förlåtelse, **är, är, är** det nya förbundet (jfr Heb 10:16–17).

På grundvalen av Sinai lag slöt Gud förbundet med det gamla Israel. På grundvalen av **"Andens lag"**, som blivit bröst- och hjärtelag, sluter han förbundet med det nya Israel. Lagen är huvudlinjen i både gamla och nya testamentet. Båda förbunden förbinder med Gud genom lag.

Och i och med denna förbunds lag i hjärta och bröst är lagen skedd, fullbordad och rättfärdighetsändad även i människan. Hon är grenlag i **"Andens stamlag"**. Lagen har dött i henne som sinailag och uppstått i henne som **"Andens lag"**. Nu är han tyst. Ty nu *är* människan i Kristus Jesus, som med **"Andens lag"** tystat honom för alltid. Och i den mån hon är inne i Kristus Jesus, *är* hon **"Andens lag"**, och i samma mån råder hon över syndens och dödens lag. Hon övervinner i samma mån, som hon är inne i övervinnaren.

Sålunda *är* Kristus Guds lag i personlig gestalt. Han *är* tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket – vilket allt är **"Andens lag"**, som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Och evangelium är ordet om Kristus, **i vilket ord han själv är**. Och så blir evangelium till sitt väsen och innehåll just tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket – vilket allt är **"Andens lag"**, som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Så rikt, så väldigt är evangelium. Bara det får vara vad det är. Men under det 6:e huvudets tid är det undanträngt av skökans budlösa ormevangelium.

4

Lagen och lärjungarna

"Därför ska den som upphäver ett av de minsta av dessa bud och lär människorna så kallas minst i himmelriket. Men den som håller dem och lär ut dem, han ska kallas stor i himmelriket. För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket." (Matt 5:19–20).

Detta är allvarliga och djupt ingripande ord. Med dem binder han för alla tider sina lärjungar vid Guds bud, sådana de är andebud eller **"Andens lag"** i

honom. Ja, han helt enkelt sätter budens hållande som villkoret för inträde i himmelriket och som måttstock på människovärdet inför Gud.

Han predikar aldrig människorna bort från Guds bud till någonting annat, som skulle vara evangelium vid sidan av buden – som skökeevangelisterna gör. Nej, Kristus känner inget annat evangelium än budevangeliet. I det inlägger han riksrikedomen för de fattiga, trösten för de bedrövade, det tillkommande jordearvet för de saktmodiga, mättningen för de hungrande och törstande, friheten för de fångna och förtryckta och synen för de blinda (Matt 5:3–6; Luk 4:18). Ty budet och livet är för Kristus ett. Frälsningen lägger han i budet – aldrig utanför det. Ty budet ligger i hans ande – och utan denne ande hör ingen honom till.

Bergspredikan innehåller Guds bud. Henne sätter han i stället för lag och profeter. Hon är **"Andens lag"** eller den 7:e anden, sådan han kommer till sin fulla rätt i den människan Kristus Jesus. Också kände sig åhörarna stå inför någonting alldeles nytt, fastän de stod inför Guds bud som de ofta hade hört. Här grep buden in som andebud i deras naturliga bud-ande och det med en överjordisk, en gudomlig andekraft och andemakt, så att de **"häpnade"**. Det är budevangeliet.

I full överensstämmelse med profetian om det nya förbundet, fordrar Kristus bröst- och hjärtelagens rättfärdighet som villkor för inträde i himmelriket: *"För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket."*

Och hur ska lärjungarnas rättfärdighet övergå deras rättfärdighet? Jo, deras rättfärdighet var andelös – lärjungarnas rättfärdighet ska vara andefull. Skillnaden ligger i den 7:e anden. De förra var rättfärdiga utan rättfärdighetens ande – lärjungarna ska vara rättfärdiga i och genom rättfärdighetens ande. De förra var rättfärdiga efter bokstaven, alltså utvärtes rättfärdiga. Det ska lärjungarna också vara. Men de måste vara *mer*, vara även *invärtes* rättfärdiga, rättfärdiga genom bröst- och hjärtelagen. Den och endast den för in i himmelriket, ty han är förbunds lagen. Hjärte-rättfärdigheten, renhjärtenheten, är den plus-rättfärdighet, genom vilken en lärjunge i alla tider måste gå långt över **"fariséers och skriftlärdas"**.

In i himmelriket kommer ingen genom en bara tillräknad kristusrättfärdighet. Det ser du ju tydligt här. Och det ser du också av detta ord: *"Inte alla som säger 'Herre, Herre' till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja."* (Matt 7:21). Och det ser du även av slutordet: Bara den som gör efter dessa mina ord, d.v.s. bergspredikan, han är den kloke byggmästaren vars

hus aldrig faller (7:24–25).

AL sid 219–257 (1–24 i pdf Kap.5)

IV

Sions lag

*Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." **För lag ska gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem.** (Jes 2:2–3; Mik 4:1–2)*

Guds lag är hela skapelsens bergfasta väsen, alltings eviga "granit". Såsom en bild därav bor lagen på bergen och går fram på bergen genom alla tider och evigheter. Och hans berg är sju. De visar oss lagens heliga historia. Låt oss kasta en blick på dem.

De 7 bergen

1

Paradisberget

På det "heliga gudaberget" stod lagen skriven i människans ande. Buden hängde som ädelstenar på kärlekens band. Och de satt i allt och på allt, så att det gnistrade överallt. Människan hade bara att av bandet knyta krans och att i kärlekens rundgång behålla buden på bandet. Det berget är ännu barnens berg. På det hör himmelriket dem till.

Men ormen kom med självskhetens band. Och då detta togs, brast det förra. Kärleken släcktes, och därmed slocknade ädelstenspärlorna. Gudaberget höljdes i natt.

Ormens bud trädde upp på ormbandet. Och i det bandet och efter de buden gick människan på syndens och dödens lag-väg.

Evangeliets frö inkastades på jorden: ormens huvud ska krossas under själva ormbettet. Det blev nattens ledande stjärna till Betlehem.

Ormens huvud är syndens och dödens lag-huvud: vilddjurets första, största och yppersta bud: den firsidiga allkärleken till det skapade. Det krossades av Kristus på korset genom Guds lag-huvud: hans första, största och yppersta bud: den firsidiga allkärleken till skaparen. Därmed blev paradislagen fullbordad, försonad och helgad. Och därmed öppnades paradiset portar. Men vägen dit in är paradislagen, sådan han blev "Andens lag" i Kristus. Upp på det heliga berget stiger ingen utan bergets lag i hjärta och bröst. Allt som inte har den, faller för kerubernas svärd.

2

Sinai berg

Här skrev Gud sin lag på stentavlorna (5 Mos 9:10).

Och dessa lades i förbundsarken som stod i "det allraheligaste" (1 Kon 8:9; Heb 9:3–4).

Och denna lag var det dyrbaraste och käraste, som det gamla förbundets heliga ägde på jorden. Om den sjöng de så (Ps 19:8–11):

Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen, Herrens vittnesbörd är fast, och gör den enfaldige vis. Herrens befallningar är rätta och ger glädje åt hjärtat, Herrens bud är klart och upplyser ögonen. Herrens fruktan är ren, den består i evighet. Herrens domar är sanning, allesammans rättfärdiga. De är dyrbarare än guld, ja, än fint guld i mängd. De är sötare än honung, ja, än renaste honung.

För dessa fromma var alltså Sinai lag inte bara dödande, utan även livgivande. Den gav vederkvickelse åt själen och glädje åt hjärtat och var sötare än honung, sa de. De lade alltså frälsningen inom Guds bud, inte utanför dem. Från skökans lagförakt, laghat och budlösa frälsning höll de sig rena.

Lagen var för dem inte bara en bokstav, utan en ande – nämligen Herren Sebaots lag-ande, som de i hjärtetro mötte i Guds lag. Och denne lag-ande stod iklädd Kristus redan i Guds eviga råd och på falllets dag och sekundligen inför alla dessa fromma. Och det var denne lag-ande eller lag-Kristus, som i samband med hela det gamla förbundets lagordning organiskt uppgick eller försvann i den köttblivne Kristus (Joh 1:14) – som det lägre försvinner i det högre, som knoppen försvinner i blomman.

AL sid 259–261 (25–26 i pdf Kap.5)

Sålunda var Sinai lag själva löftet för de fromma. Märk det! Den stod inför dem som en härlig profetia om att i tidens fullbordan bli bröst- och hjärtelag, som är "Andens lag". Och i detta laglöfte sammanfattade de all Guds nåd, hela Guds frälsning i de kommande dagarnas förbund. Så t.ex. i detta ord som vi redan anförde:

"Detta är förbundet som jag efter denna tid ska sluta med Israels hus, säger Herren: Jag ska lägga min lag i deras bröst och skriva den i deras hjärtan. Jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk." (Jer 31:33)

Det är just löftet om Sinai lag som blivit "Andens lag", som gör fri från syndens och dödens lag. Och "detta är" det nya förbundet, står det. Ser du det?

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

"Och jag ska ge dem ett hjärta som känner mig, att jag är Herren. De ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud, för de ska vända om till mig av hela sitt hjärta." (Jer 24:7)

Det är just löftet om det nya förbundets hjärta, som är ett verkligt förstabudshjärta – ett **allt**-hjärta

– varefter det suckades oavslåtligen i det gamla förbundet. Ett sådant hjärta ger Gud just genom att ge och skriva sin lag i hjärtat.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska ge dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg så att de alltid fruktar mig, för att det ska gå väl för dem och deras barn efter dem. Jag ska sluta ett evigt förbund med dem så att jag inte vänder mig ifrån dem och slutar att göra dem gott, och jag ska lägga fruktan för mig i deras hjärtan så att de inte viker av från mig. Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott och plantera dem i detta land med trofasthet, av hela mitt hjärta och hela min själ.” (Jer 32:39–41)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig. Och i det hjärtat inger Gud sin beständiga abba-fruktan, så att det inte viker av ifrån honom. Och det är ”ett och samma hjärta” hos alla äkta förbundsborn. Det är inte det fnurriga och skrupna partihjärtat som är skökohjärtat. Och dessa förbundshjärtan har alla ”en och samma väg”, som är bröst- och hjärtelagens väg. Och alla har de en Gud som ”inte upphör att följa dem”, och som ”har sin glädje i att göra dem gott av hela sitt hjärta och av hela sin själ” – alltså en Gud som älskar människan ”av hela sitt hjärta och av hela sin själ”. Det övergår alla mänskliga tankar. Här är rum endast för ett: tillbedjan.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska ge dem ett och samma hjärta, och en ny ande ska jag lägga i deras bröst. Jag ska ta bort stenhjärtat ur deras kropp och ge dem ett hjärta av kött, för att de ska vandra efter mina stadgar och hålla mina bud och följa dem. De ska vara mitt folk, och jag ska vara deras Gud.” (Hes 11:19–)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig, eller om den nye förbundsanden som är Kristi första- och andrabudsande, eller ”Andens lag” som blivit bröst- och hjärtelag. Och det ska vara ett hjärta av kött, d.v.s. paradiskött. Det är ett mjukt hjärta i motsats till stenhjärtat med stenlagen i sig – vilken är syndens och dödens lag.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska stänka rent vatten på er så att ni blir rena. Jag ska rena er från all er orenhet och från alla era avgudar. Jag ska ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag ska ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. Jag ska låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem.” (Hes 36:25–27)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med förbunds lagen eller förbundsanden i sig. Denne lag-ande, som är Kristi ande, innehåller det nya

förbundsvattnet. Och det är första- och andrabudsvattnet, som först och främst renar från alla smutsjudar eller mergudar så att Gud blir En och ingen mer.

Och detta härliga andelagslöfte förbinds med ”Herrens tjänare” och uttrycks även så: *”Ja, av den vederböda hans själ har utstått ska han se frukt och så bli mättad. Genom sin kunskap förklarar min rättfärdige tjänare de många rättfärdiga, och han bär deras skulder.”* (Jes 53:11)

Här har vi grundvalen för det nya förbundshjärtat. Den är Lammet eller Herren den rättfärdige. Och han gör rättfärdig just genom att i och med sin försoningsande – som är första- och andrabudsanden med slaktmärket – lägga Guds lag i bröstet och skriva den i hjärtat, eller genom att med ”Andens lag” göra fri från syndens och dödens lag som är stenhjärtat. Och någon annan *personlig* rättfärdiggörelse än lagläggningen och lagskrivningen – som innesluter reningen i förbundsvattnet eller förlåtelsen i förbundsblodet – känner inte skriften. Ty just detta *är, är, är* det nya förbundet. Märk det!

AL sid 262–264 (26–28 i pdf Kap.5)

3

Saligheternas berg

Här predikar Kristus paradislagen och Sinai lag, sådana de sekundligen var ande och liv i honom. Här är Sinai lag flyttad från stentavlorna in i Jesu hjärta och bröst.

Milt ljuder det därför ett 9-faldigt ”salig” och ett 16-faldigt ”er Fader”. Buden strömmar fram ur hans innersta som floden av livets vatten, som den 7:e anden, sötvattnet, evangelium.

Men bergspredikan sådan han här uttalar henne är inte frukt-evangeliet, utan frö-evangeliet. Hon var ”Andens lag” med begynnande utgreningskraft från djuret och begynnande ingreningskraft i sig. Men hon hade ännu inte upplöst syndens och dödens världslag in i blodet, och kunde därför ännu inte frigöra från världslagens övermakt i blodet. Den var ännu inte ”fördömd i köttet”. Hade Kristus slutat sitt frälsningsverk då han här sa amen, då hade grenarna dött.

Men *nu, nu* är hon det hela och fulla fruktevangeliet. Ty hon har dött och uppstått i Kristus och kan ingrena till en lika död och uppståndelse. Nu uttalar han henne inte längre från det tredje berget, utan från den himmelska härlighetens middagshöjd. Därifrån kommer hon som det fulltoniga evangeliet.

Möter du henne med steget-ut-tro då väller hon fram som livets vatten från Guds och Lammets tron, och gör sig en källa i ditt innersta med ut-strömmar

av levande vatten i hedmarken och dödshavet.

Möter du henne med all- och helhjärtetro, då lägger hon sig så ljuvligt i ditt bröst och skriver sig så milt i ditt hjärta som ”Andens lag”.

Men möter du henne med otro eller brådelstro, då ställer hon sig inför dig som bara sinailag, som din tuktomästare tills hon får bli din frälsomästare.

Härav kommer det sig att de flesta troende inte kan höra och se något annat i bergspredikan än sinailag – eller på sin höjd ett frö-evangelium, som bara väcker längtan efter hennes ande och liv och bara ger sig fläktvis och provvis för någon stund eller liten tid.

Bergspredikan är bröstlagen som kräver hela bröstet, hjärtelagen som kräver hela hjärtat. Men ”smuts gudarna” är kära. De flesta behåller åtminstone någon av dem. Men då är Gud inte **En**, hans namn inte **Ett**. Och så länge står människan utanför det nya förbundet.

4

Förklaringens berg

Här ser vi härlighetens middags-Kristus i en liten förskottsskymt. *”Då förvandlades han inför dem: hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset.”* (Matt 17:2).

Det är ”Andens lag” som tränger ut genom blodet och kroppen, så att de blir andeblood och andekropp för en liten stund.

Här bryter rättfärdigheten ut i bländande vithet. Ty rättfärdighet är fördold härlighet – och härlighet är uppenbar rättfärdighet.

Detta var Kristi naturliga död eller bortgång från jorden – den milda frö-döden, förvandlingen.

AL sid 265–267 (29–30 i pdf Kap.5)

5

Dödens berg

Jerusalem ligger på en bergshöjd. Så kan vi tala om dödens berg. Här tronar Guds lag som den personliga lagen, Kristus-Lagen, Sinai båda tavlor som firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek mitt i lagens förbannelse.

Allt hängde på andelagsfröet: att han stod felfritt, budenligt och budfullt lag-ande-Lamm ut i blodet och kroppen, ut i fingrar och tår. Den minsta budsläppning, den minsta brist i kärlekens lag-vara och lag-göra — och allt hade varit förlorat. Ty då hade andelagsfröet dött, mistat sin evighetsgrodd – och därmed hade hela världen sjunkit i evighetsdöd.

Här led han allt det lidande, som Satans, vilddjurets och skökans synd-, skuld-, och straff-andelag fick och måste tillfoga honom. Och i sin synd-, skuld- och straffria andelag upplöste han stamvis denna syndens och dödens lag. Så blev ”Andens lag” segerlagen, övervinnarelagen,

försoningens lag, förbundets lag i hans blod.

Denna lag är lösepenningen. På dess ena sida står orden:

– **Fullbordad förstabuds-rättfärdighet i liden förstabuds-förbannelse,**

och på dess andra sida orden:

– **Fullbordad andrabuds-rättfärdighet i liden andrabuds-förbannelse.**

Med denna tvåsidiga andelagspenning – som är Kristus själv – är hela mänskligheten stamvis ”friköpt” från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

AL sid 268 (30 i pdf Kap.5)

Människan har syndat mot sin bröst- och hjärtelag – och hon kan frälsas endast genom bröst- och hjärtelagen i Kristus. Aldrig på annan väg. Och därför består det nya förbundet i ingenting annat än i denna invärteslag, som för med sig syndernas förlåtelse och överträdelsernas icke-ihågkommande av Gud. Så enkel och lättfattlig är människans frälsning – men så allvarlig och så outgrundligt djup är den.

6

Himmelsfärdens berg

Det är Oljeberget (Apg 1:4–12; Luk 24:51). Och på det står personlagen Kristus invid middags-timmen. Fröet har skjutit stängel och satt frukt.

Och här drar han upp lagens heliga linje för sista gången. Därvid går han tillbaka till Johannes, med vilken lag och profeter slutade: *”Johannes döpte med vatten”* (Apg 1:5). Och strax insätter han det, som ska stå i stället för lag och profeter: *”men ni ska om några dagar bli döpta i den helige Ande”*. I detta ande- och eldsdop hade också Johannes sammanfattat hela Kristi uppdrag och hela det nya testamentets frälsning (Matt 3:11–12).

Detta andedop kallar Kristus Faderns löfte om anden. Och på det hade han ofta visat och starkt betonat (Joh 14:26; 15:26; 16:7; Luk 24:49).

Han kallar det också för kraftbeklädningen från höjden (Luk 24:49; Apg 1:8). Ty det är ”Andens lag”, som ger kraft till seger över syndens och dödens lag.

– Detta löfte är barnskapet, för vilket han kom i världen.

– Detta löfte är Kristi ande, utan vilken ingen hör Kristus till.

– Detta löfte är hjärtats omskärelse genom anden, i stället för omskärelsen på köttet (Rom 2:29).

– Detta löfte är andens nya väsen med den nya tjänsten, i stället för bokstavens gamla väsen med den gamla tjänsten (Rom 7:6).

– Detta löfte är det nya förbundets lag: bröstlagen med bröstrening, hjärtelagen med hjärterening.

Sedan han så för sista gången, på det 6:e lagberget, dragit upp lagens linje genom alla tider och alla

evigheter för lärjungarna – så välsignar han dem. Och när han sagt amen, lyfts han upp över jorden. Och nu klingar alla harpor i det nedre paradiset alla regioner. Högtidsskaran står ordnad. Den förstfödde från de döda i spetsen. Därefter det gamla förbundets heliga folk och alla fromma hedningar från östan och västan. Den nya sången brusar som stora vatten. Uppåt, uppåt stiger de alla genom himmel efter himmel. Och alla strömmar in – under alla himlars jubel – genom det himmelska paradiset port, som det ande- och budfulla blodet slog upp på dödens berg.

7

Sions berg

Från det 6:e berget steg personlagen Jesus Kristus upp på det 7:e berget. Det kallas i vår text Sions berg. Och det ligger i den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem (Heb 12:22).

Sions berg är paradisberget, men inte sådant det var i begynnelsen: det heliga morgonberget – utan sådant som det blivit genom lagens fullbordan i Kristus: det heliga middagsberget.

Sedan Guds lag passerat de 6 bergen, har han alltså för evigt tagit plats på Sions berg.

– På detta himmelska tronberg står han nu i evig härlighet, kraft, makt och majestät.

– På detta himmelska tempelberg bor han nu som Sions lag eller ”Andens lag”, som evangelium, som nåden i Kristus Jesus.

– På det 7:e berget har vi alltså *nu* Guds lag. Där ska vi söka honom. Endast *där* är han frälsande lag, som gör fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

– På detta Sions berg visar profeterna fram med samstämmighet och väldig kraft. Ty det är det nya förbundsberget, såsom Sinai var det gamla. Endast på detta berg sluts förbundet i Lammets ande- och budfulla blod, paradislammet. Endast här läggs lagen i bröstet och skrivs i hjärtat.

– På detta berg är alla Herrens heliga samlade. ”De står med Lammet på Sions berg.” De vandrar i ökenlandet och är världens avskum och avskrap, den lilla stenen på vilken alla spottar – men i anden har de kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad.

Och på Sions berg ska alla jordens folk samla sig till sist. Låt oss än en gång höra profeternas härliga ord om detta härliga berg:

”Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: ”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.” För lag ska gå ut

från Sion, Herrens ord från Jerusalem.” (Jes 2:2–3; Mika 4:1–2)

Sålunda: från Sions berg, från det himmelska Jerusalem, ska Guds ord, Guds lag, utgå i de kommande dagarnas förbund. Och det är våra dagar och *vårt* förbund. Människa, lägg märke till detta!

Alltså fram till det 7:e berget! Upp till det yppersta berget bland bergen – upp till höjden över andra höjder!

Stanna inte vid stationsbergen på lagens väg genom tiderna. Nej, *”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.”*

Natt med bleka stjärnor omsluter paradisberget.

Morgonstjärnan lyser på Sinai.

Morgonsolen strålar på Saligheternas berg.

Evighetens dag inbryter för en stund på Tabor.

På Golgata är solförmörkelse och molnupplösning.

På Oljeberget träder solen fram i segerrik förmiddagsglans.

På Sions berg står hon på evig middagshöjd.

Stanna inte vid nattens töckniga stjärnor, naturandelagens flämtande ljus, inte vid morgonstjärnan, inte vid morgonsolen, inte vid en glimt av evighetens sol, inte vid skymd långfredagssol, inte vid uppstigande förmiddagssol — vid ingen av dem får vi stanna. Alla dessa ljusberg är goda, men inget av dem är det bästa, det högsta, ”det yppersta”. Utan det är Sions berg. I det är alla 6 bergen med, som knoppen är med i blomman. I det har de alla gått upp som fröet har uppgått i frukten. *”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.”*

Sålunda:

I det gamla testamentet utgick Guds lag från Sinai berg. I det nya testamentet utgår Guds lag från Sions berg.

I det gamla förbundet **”talade Gud på jorden”**. I det nya förbundet **”talar Gud från himmelen”** (Heb 12:25).

Människa, lägg märke till detta!

Här har vi alltså skillnaden mellan ”lag och evangelium”. Den är, som vi ser, inte skillnaden mellan ett lagord och ett icke-lagord – utan den är skillnaden mellan ett lägre lagord och ett högre lagord, mellan ett **sinaior**d och ett **sionsord**.

Skillnaden mellan lag och evangelium är inte skillnaden mellan lag och någonting icke-lag – utan den är skillnaden mellan lag och lag – mellan **sinailag** och **sionslag**, mellan vanmäktig lag och allsmäktig lag, mellan *bokstavslag* som inte kan göra fri från syndens och dödens lag, och *andelag*

som *kan* göra fri från syndens och dödens lag.

Det gammaltestamentliga löftet är inte ett löfte om frälsning vid sidan av Guds lag – utan ett löfte om frälsning *i* Guds lag och *med* Guds lag och *genom* Guds lag. Nämligen *i*, *med* och *genom* bröstlagen med bröstrening och hjärtelagen med hjärterening.

AL sid 269–273 (31–33 i pdf Kap.5)

Alltså är skillnaden mellan lag och evangelium:

– inte skillnaden mellan ett ord som kräver, och ett ord som efterskänker det krävda – utan skillnaden mellan ett ord som kräver, och ett ord som både kräver och *ger* det krävda.

– inte skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan, och ett ord som efterskänker lagfullbordan – utan skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan, och ett ord som både kräver och *ger* lagfullbordan genom ingrening i Sions lag, som är ”Andens lag”.

– inte skillnaden mellan ett budord och ett budlöst ”nådesord” – utan skillnaden mellan ett budord och ett *budfullt* nådesord.

– inte skillnaden mellan lag och lagtom nåd – utan skillnaden mellan lag och lagfull nåd.

Kort sagt: Skillnaden mellan lag och evangelium är skillnaden mellan **allt** Guds ord såsom gammaltestamentligt ord och **allt** Guds ord såsom nytestamentligt ord – eller: mellan **allt** Guds ord som talat på jorden och **allt** Guds ord som talat från himmelen – mellan jordeordet från jordeberget och himmelsordet från himmelsberget.

Där är alltså en himmelshög och en evighetsoändlig skillnad mellan Sinai lag och Sions lag – mellan lag och evangelium.

Visserligen är Sinai lag och Sions lag alldeles samma lag, ty båda är kärleken eller fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Men den förra är kärleken tecknad i bokstäver, och den senare är kärleken tecknad i en person. Se i Nasarets synagoga. Där står Kristus med lagboken i sin hand (Luk 4:16–17). Där har du skillnaden. Den är skillnaden mellan boken – och personen som håller den. Lika oändlig som skillnaden är mellan en bok och en person, lika oändlig är skillnaden mellan Sinai lag och Sions lag som är evangelium – den är som skillnaden mellan jord och himmel.

Sions lag eller evangelium är inte en skapelse eller ett verk av Sinai lag – utan ett verk av Gud i full överensstämmelse med Sinai lagkrav. Evangelium är inte ett barn av lag och profeter – utan ett barn av Gud, om vilket lag och profeter har vittnat (Rom 3:21–22).

Det gamla testamentet har försvunnit som en *yttre* gudsrikesförordning. Men som en *inre* sådan står det kvar. Det är fortfarande lagförbundet mellan Gud och alla dem, som står på jorden och ännu inte

står med Lammet på Sions berg.

Det gamla förbundet är porten till det nya förbundet. Det förra är Rom 7:e kapitlet, det senare är Rom 8:e kapitlet. Jesu första lärjungar stod i det gamla förbundet ända till pingstdagen, då den nya förbunds lagen skrevs i deras hjärtan och lades i deras bröst.

Före pingst är allt Guds ord för lärjungen gammaltestamentligt, sinaitiskt. I och efter pingst är allt Guds ord för lärjungen nytestamentligt, sionitiskt.

Befrielsen från jordeberget med jordeordet sker endast genom att bestiga himmelsberget med himmelsordet. Och dit upp stiger man endast genom steget-ut-tron, som är ett verk av Gud. Ty förr lyfter du dig själv i håret upp på månen, än du i egen kraft bestiger Sions berg. Och därför gör Sions lag dig en hiss som är den fyrsidiga förstabudstron. (Det är den tro, som av **a l l t** hjärta, **a l l** själ, **a l l** kraft och **a l l t** förstånd gör Gud till sin Gud och ingen mer; 5 Mos 6:4–5) Och i den hissas du upp på Sions berg. Halleluja! Hissen stiger, hissen stiger! Farväl, du gamla förbund, du jordeberg med jordeordet! Farväl, du sjunderomarehåla! Hissen stiger, hissen stiger! Se, Sinai sjunker därnere, och Sion strålar däruppe! Morgonstjärnan är släckt, solen lyser i kraft! Blåa rymder, rena rymder! Och nu har du kommit till Sions berg, till den levande Gudens stad. Nu är allt Guds ord sionitiskt, Rom 8, **evangelium**.

AL sid 274–275 (34–35 i pdf Kap.5)

ANDRA DELEN

Apostoliska vittnesbörd om ”Andens lag”

Att evangelium är ”Andens lag” eller Guds lag utgående från Sion, om detta påminner apostlarna tydligt, flitigt och kraftigt. Se här bara några få exempel.

Paulus

Vi har redan sett att han kallar evangelium för ”Andens lag”, som gjort honom fri från syndens och dödens lag. Han kallar också evangelium rent ut för lag: *Jag har genom lagen dött bort från lagen* (Gal 2:19). Vad han menar därmed förklarar han strax: *Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig*. Alltså var Kristus den lag genom vilken han dog från Sinai lag. Och denna Kristuslag levde i Paulus, så att Paulus inte levde mer. Det var äkta lagläggning i bröstet och lagskrivning i hjärtat. Det nya förbundet var för honom ett lagförbund. Det ser vi även av detta ord: *Jag är inte utan Guds lag utan lyder under Kristi lag* (1 Kor 9:21). Så är Pauli evangelium en lag, nämligen Guds lag *utgående* från Sion, i fullkomlig överensstämmelse med profetian.

Sammanställ följande utsagor:

I Kristus Jesus beror det inte på om vi är omskurna eller oomskurna, utan om vi har en tro som är verksam i kärlek. (Gal 5:6)

Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren, det viktiga är att vara en ny skapelse. (Gal 6:15)

Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren. Vad som betyder något är att man håller Guds bud. (1 Kor 7:19)

Sålunda var det för Paulus endast ett enda varpå allting kom an. Och det var att hålla Guds bud. Det förutan var allting ingenting. En så gränslös respekt hade Paulus för Guds bud. I ett sådant majestät stod de för honom. Lägg märke till det.

AL sid 276–277 (35–36 i pdf Kap.5)

1 Kor 13

Om jag talar både människors och änglars språk men inte har kärlek, är jag bara ekande brons eller en skrällande cymbal.

Och om jag har profetisk gåva och vet alla hemligheter och har all kunskap, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg men inte har kärlek, så är jag ingenting.

Och om jag delar ut allt jag äger och om jag offerar min kropp till att brännas men inte har kärlek, så vinner jag ingenting.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst. Den betar sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tänker inte på det onda. Den gläder sig inte över orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig. Men profetiorna ska försvinna, tungomålen ska tystna och kunskapen försvinna. Vi förstår bara till en del och profeterar till en del, men när det fullkomliga kommer ska det som är till en del försvinna. När jag var barn talade jag som ett barn, tänkte som ett barn och förstod som ett barn. Men sedan jag blivit vuxen har jag lagt bort det barnsliga. Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då ska vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag bara till en del, men då ska jag känna fullkomligt, så som jag själv blivit fullkomligt känd.

Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken

Detta kapitel har i alla kristna tider varit de heligas ”lill-katkes” vid sidan av bergspredikan, som varit deras ”lång-katkes”.

Och detta kapitel ska alla Herrens heliga kunna utantill som Fader vår, och de ska ha det innantill som sitt hjärta. Ty detta kapitel är just det nya förbundshjärtat, som profeterna så omständligt och ihärdigt förutsagt – just Kristi ande utan vilken ingen hör honom till – just ”Andens lag” som gör fri

från syndens och dödens lag.

Detta kapitel är skrivet på själva toppen av Sions berg. Det känner du när du läser det i anden. Det lyfter upp i safirens rymder. Luften är övermåttan hög och ren.

Här har vi den Paulinska evangeliehöjden. Här står han vid sidan av Johannes och alla Sions övriga bergs jättar. Här har alla hans sanningar blivit sanningen, den bottenlösa floden av livets vatten: **kärleken.**

Här har alla Guds bud blivit endast ett enda bud, såsom de också i verkligheten är endast ett bud: de fyra heliga och saliga alltens bud, det yppersta budet från det yppersta berget, det stora grundbudet utan vilket inget bud kan hållas, men med vilket alla bud kan med lätthet hållas.

Paulus gör kärleken 16-sidig (tålig, mild, avundas inte, skryter inte o.s.v.), vilket är väsentligen allt vad Sinai lag kräver och Sions lag ger. Denna kärlek är den nya förbundslagen som gör fri från sin motsatslag, den 16-sidiga självskheten (otålig, omild, avundas, skryter o.s.v.).

Man lägger märke till att Paulus gör kärleken till det eviga allt, utanför vilket det eviga ingenting tar vid – och till måttstocken på människovärdet inför Gud, alldeles som Kristus gör med budhållningen i bergspredikan. Se här:

– Inget ord har klang inför Gud utom kärlekens ord, om det än var ett ”änglaord”. Så allvarlig är kärleken.

– Även den störste på vår jord är, utan kärlek, ett ingenting inför Gud. Ty hade jag än profetians gåva, visste jag än **alla** hemligheter, ägde jag än **all** kunskap och hade jag än **all** tro så att jag kunde förflytta berg, med alla dessa **allt**, som gjorde mig till den störste av alla, vore jag dock **ingenting**, platt ingenting, inför Gud, om jag inte hade kärlek. Så allvarlig är kärleken.

– Ingen gärning är gärning inför Gud utom kärlekens gärning, vore den än alla ägodelars gåva åt de fattiga och själva kroppens uppoffring på bålet — det gagnade mig intet, platt intet, om jag inte hade kärlek. Det vore bara ett bländande fyrverkeri, som efterträddes av ett ännu mörkare mörker. Så allvarlig är kärleken.

AL sid 278–279 (36–37 i pdf Kap.5)

Sålunda förlägger Paulus frälsningen *inom* kärleken, alldeles som Kristus förlägger den *inom* sina bud. Det är samma frälsning som han i Rom 8:e kap. förlägger helt och hållet inom ”Andens lag”. Ty kärleken är just ”Andens lag”, den högsta lag i himmel och på jord, den majestätiska himmelrikslagen från Sions berg.

Och skoningslöst avskär och bortkastar Paulus all

frälsning, som ligger utanför kärleken. Ty så säger han: I Kristus Jesus betyder det inget om någon är omskuren eller oomskuren – allt beror på om han har en tro, som är verksam genom kärlek. Alltså en tro som verkar det sionitiska förstabudsverket, de fyra alltens kärlek till Gud – och det sionitiska andrabudsverket, den osjälviska kärleken till nästan. Det är detta trons första- och andrabudsverk han här beskriver som 16-sidig kärlek. Det är den på vilken ”allt beror”, den budhållning på vilken ”allt kommer an”.

Ty evangelium är det ljuvliga budskapet om ett nytt förbund, det sionitiska bergsförbundet mellan Gud och människa. Och man lägger noga märke till att detta förbund sluts på grundvalen av **ömsesidig all-kärlek**. Först och främst allkärlek å Guds sida. Ty just så är det förutsagt: Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott: **av hela mitt hjärta och hela min själ** (Jer 32:41).

Det är ord så att man hisnar. Att den Allsmäktige, den Helige, den Evige lovar att älska en människa *av hela sitt hjärta och hela sin själ* och att ha sin glädje i att göra henne gott. Det frilägger ett djup, en höjd och en vidd, där alla tankar stannar, där alla ord tystnar och där rum lämnas endast för ett: tillbedjan.

Denna oändliga, omätliga all-kärlek framracker och fastställer Gud som förbundsvillkor *å sin sida*. Han förbinder sig till en sådan kärlek. Den kärleken är just Sions berg, den eviga bergskärleken. Den är någonting att stå på och att hålla i och att vila vid.

Men därvid stannar han inte. Denna kärlek förblir inte utanförstående och väntande på människans kärlek. Nej, han kommer som *hissen och lyfter* henne upp på förbundsberget.

Eller: han kommer som en *skapande* kärlek som tar hand om människan, kommer som *floden* av livets vatten från Guds och Lammets tron och strömmar in i henne och skapar i henne en källa av levande vatten med 16 strömmar i världens hedmark och döda hav.

Eller: Guds allthjärtekärlek och allsjälskärlek skapar ett 16-sidigt kärlekshjärta, i stället för själviskhetens 16-sidiga stenhjärta. Det är det nya förbundshjärtat. Det är *detta* hjärta som var det gamla testamentets löfte, och som de fromma fick ”se och hälsa i fjärran”, och som bar dem genom en hjärtlös värld.

Detta hjärta är Kristi hjärta, försoningshjärtat, som tar bort synd-, skuld- och straffhjärtat. Och med skapandet av detta nya förbundshjärta i människan har Gud enligt profeten ”gjort så att hon *kan* vandra efter hans stadgar och hålla hans lagar och följa dem” (Hes 36:25–27).

Och först nu träder all-kärlekens förbundsvillkor i kraft å *människans sida*. Nu heter det på sionitiskt, d.v.s. på evangeliskt språk så: ”Du ska älska Herren

din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd, och du ska älska din nästa som dig själv. Och gör du inte detta, så är förbundet upphävt, ty nu *kan* du göra det.”

Alltså sluts det nya förbundet på grundvalen av *ömsesidig all-kärlek*. Det är ett allt-hjärteförbund. Gud *ger* kärlekens allt, och han *kräver* kärlekens allt. Han håller själv förbundet i aldrig sviktande all-kärlek, och han kräver förbundets hållande i aldrig sviktande all-kärlek. På alltet låter han aldrig pruta. Hans förbundskärlek kan fördrå mycken brist, men aldrig en mergud vore han också inte större än en fingerborg. Här står människan sekundligen inför detta evigt avgörande: allt eller intet. Två herrar varken får eller kan hon tjäna. — Men detta evangeliska allthjärta går de flesta troende förbi. De stannar vid löfteshjärtats fläktar, prov och försök. ..

AL sid 280–282 (38–39 i pdf Kap.5)

I den sista versen av det näst föregående kapitlet (1 Kor 12:31) har Paulus en benämning på kärleken som ska beaktas. Han kallar den för en väg. Orden i grundtexten kan översättas så: ”Jag vill visa er en högre väg”, eller: ”en övermåttan härlig väg”, eller: ”den yppersta vägen”. Ty kärleken är sionsvägen, den nya förbundsvägen. Och det är en övermåttan härlig väg. Ty på den är vandraren *alltid* vid målet, som är Gud — inget jäkt, inget fjäsk, ingen oro, alltid hemma, alltid *kommen* till den levande Gudens stad — och dock *aldrig* vid målet, ty Gud Kärlek är oändlig. Den vägen fortsätter i all evighet genom alltid nya nejder, nya rymder, nya världar, nya under – *aldrig* ände, *aldrig* slut.

Stor är tron och stort är hoppet. Men de är inte eviga. De slutar en gång i skådandet. Kärleken är större. Ty han genomlever inte bara tiden, utan evigheternas evigheter. Kärleken är det största av allt på jorden och det största av allt i himmelen.

Hebreerbrevet

Först säger Herren: Detta är det förbund som jag efter denna tid ska sluta med dem. Och sedan säger Herren: Jag ska lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen, och deras synder och överträdelser ska jag aldrig mer minnas. (Heb 10:16–17).

Här har vi alltså den bekanta profetian av Jeremia. Och på den lägger Hebreerbrevet författaren den största vikt. Också anför han henne två gånger (kap 8 och kap 10).

Han vill bevisa det nya förbundets företrädare framför det gamla. Och då han jämför dem med varandra, finner han en omätlig skillnad. Och skillnaden är på varje punkt denna:

– Det gamla vilade på en yttre lag, som inte kunde

fullkomna. Det nya vilar på en inre lag, som kan fullkomna (10:1, 10, 14).

– I det gamla låg lagen i arken. I det nya ligger han i hjärtat.

– I det gamla var han skriven på stentavlorna. I det nya är han skriven i hjärta och sinnen.

Och detta finner han förutsagt av Jeremia. Därför avslutar han sin bevisföring genom att för andra gången hänvisa till hans profetia. Och han anför den som vi ser något fritt, som i allmänhet det nya testamentets författare gör med det gamla. De citerar sällan bokstavligt. Inte uttrycket, utan saken – inte bokstaven, utan anden är för dem det högheliga.

Och han är, som vi ser, ytterst angelägen om att påvisa *just det* vari det nya förbundet består. Det består i detta:

Jag ska lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan, och aldrig mer minnas deras synder. (Jer 31:33–34)

I likhet med Jeremia betonar han starkt att detta är, är det nya förbundet.

AL sid 284–285 (40–41 i pdf Kap.5)

Man märker vår författares jämförelse mellan Sinai berg och Sions berg, jordeberget med jordeordet, och himmelsberget med himmelsordet (Heb 12:18–29):

”Ni har inte kommit till ett berg som man kan ta på o.s.v. Nej, ni har kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, till änglar i mångtusental, till en festgemenskap och församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, till Gud som är allas domare och till andarna av rättfärdiga som nått fullkomningen. Ni har kommit till det nya förbundets medlare, Jesus, och det renande blodet som talar starkare än Abels blod.”

Se, det är sionitisk frälsning, förbundsmässig frälsning genom förbundets lag och förbundets förlåtelse, i kraft av vilken även de största och gräsligaste synder aldrig mer koms ihåg.

Denna sionsfrälsning är övermåttan hög och härlig. Den ger denna stilla och milda, rena och ädla, soliga och fasta bergshöjd i anden – som alltid utmärker Herrens heliga – till skillnad från det världsliga och andliga jordkryperiet.

Den gör människan bofast i himmelen och bolös på jorden, ger henne vänner däruppe och fiender härnere, för in henne bland änglar, andar, förstfödda syskon, de heligas församling och högtidsskara.

AL sid 287 (42 i pdf Kap.5)

Men varför är den sionitiska frälsningen så sällsynt? Jo, människorna bestiger inte hissen, som är steget-ut-tron: ut ur världen, upp över jorden, in i den levande Gudens stad. Det förgängliga

”nedifrån” är dem så kärt. De vill ha det med i hissen och med upp på berget, med in i himmelen – och därför blir det ingen hissning av.

Också har de svårt för att skilja på berg och berg, ty det 7:e berget, Sions berg, har skökan tagit bort. Den budfulla rösten från himmelen har tystnat.

Somliga inser mycket riktigt att frälsningen aldrig kan ligga *utanför* Guds bud, utan i Guds bud. Men då de inte *vet om* det evangeliska budberget, så slår de sig på att *göra* de ogjorda buden i stället för att från Sion ta emot de fullgjorda buden, som har görkraften i sig. Och så stannar de vid Sinai i självfrälsningsbestyr.

Men ingen hiss kan lyfta utan att stå på fast mark. Och denna mark är Guds makt och mitt eget hjälplösa intet, mitt sjunderomare-intet. På egenrättfärdighetens och självfrälsningens gungfly ställs den aldrig. Ty där är den kraftlös.

Det rätta förhållandet mellan Sinai och Sion inser man endast genom erfarenhet. Även Paulus kunde till en början inte skilja mellan lagen i budordet och ”Andens lag”. Men Kristus lärde honom det. Och så lär han alla uppriktiga, vilka vill som Paulus bli förbundsmässigt frälsta genom förbundets andelag. Du ser ju hur han gör med dig. Han ger dig ju förbundslagen på prov då och då, så att du ska lära dig att skilja mellan tuktomästarelag och frälsomästarelag, som är ”Andens lag”. Du får ju ”låna” förbundshjärtat då och då, så att du ska kunna se att det är just ett sådant, som måste skapas i dig i stället för stenhjärtat. Du får ju göra en extrahissning, en provfärd upp på berget några gånger för att se hur där ser ut. — Och snart blir det berget dig så kärt att du inte längre nöjer dig med att ”låna” det. Du måste ha det som ditt, kosta vad det vill. Du släpper det inte om det så gäller ditt liv. Det är steget-ut-tron, den fyrsidiga förstabudstron, den nya förbundstron. Och i och med den försvinner hela jorden och jordeberget för evigt under din fot.

AL sid 288–289 (43 i pdf Kap.5)

Petrus

Från Petrus, Jesu Kristi apostel. Till de utvalda som lever utspridda som främlingar i. . . Ni är förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod. (1 Petr 1:1–2).

Petrus skriver till de utvalda eller utkorade främlingarna i församlingen. Och han säger att de är *förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod*. Märk detta!

De hade alltså blivit frälsta genom ”Andens helgelse”. Och hur helgar Anden? Naturligtvis förbundsmässigt så att profetian går i fullbordan. Aldrig på annat sätt.

Anden helgar genom att ge den ande som profeterna förutsagt (Hes 11:19; 36:26) – eller det nya förbundshjärtat med förbundslagen i sig – eller genom att lägga i bröstet Jesu blodfulla försoningslydnad som är ”Andens lag”. Så att Gud inte mer kommer ihåg synden.

Vad Petrus kallar utkorelse genom ”Andens helgelse” är det samma som Paulus kallar frigörelse genom ”Andens lag”.

AL sid 290–291 (44 i pdf Kap.5)

Sålunda handlar båda Petri brev om endast en sak: **budet** från Herren och Frälsaren i fullkomlig överensstämmelse med profetian. Och vad Petrus här kallar budet är alltså det samma som Paulus kallar ”Andens lag”. Det Petrinska budet är det Petrinska evangeliet. Då du läser Petri brev så läser du endast ett: *budet*. Och detta bud är evangelium. Människa, lägg märke till detta!

Evangelium kallas budet ty det är helt och hållet ett bud, endast ett enda bud: kärleken. Petri ”bud” och Pauli 16-sidig kärlek är samma sak.

Evangelium befäller alldeles det samma som Sinai lag: fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Men skillnaden är, som vi sett, oändlig. Ty Sinai lag befäller kärlek med ord – men Sions lag eller evangelium befäller kärlek med kärlek. Eller: evangelium befäller kärlek genom att lägga kärleken i bröstet och skriva den i hjärtat och i sinnena, ut i fingrar och tår – så att människan *kan* älska.

Och märk nu: Petrus säger, att de utkorade främlingarna fått **budet** av *apostlarna*: ”budet från Herren och Frälsaren som ni har hört från era apostlar”. Alltså förkunnade inte bara Petrus, utan alla apostlarna endast en sak: **budet**. Något annat än budet hade de inte att ge. Något annat än budet predikade de aldrig. Och något annat än budet får aldrig predikas. Ty något annat än budet från Sion har Kristus aldrig givit och kommer aldrig att ge. Apostlarnas ”bud” är apostlarnas evangelium. Något annat evangelium än deras budevangelium finns inte. Människa, lägg märke till det! Och akta dig för skökan som fördärvar alla jordens folk.

Om de har lärt känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och kommit undan världens smitta men sedan återigen låter sig snärjas och besegras av den, då blir slutet värre för dem än början. Det hade varit bättre för dem att aldrig ha lärt känna rättfärdighetens väg än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga budskap som anförtratts dem. Det har gått med dem som det så sant heter i ordspråket: ”Hunden vänder om till sin spya, och tvättat svin vältrar sig i smutsen”. (2 Petr 2:20–22).

Här har vi återigen ”budet”. Och här kallar han det för det ”heliga budet som anförtratts dem”. Och han visar på en fruktansvärd fara: det budet kan förloras. Och det sker just då, när det inte får vara vad det är: det frälsande herrebudet som befäller bort syndbudet.

”Budet” meddelas på det sättet att det genom ett skapande: ”Varde!”, befäller ut hunden och svinet och sätter sig i deras ställe som ett kärlekens lamm. Men sedan tillkommer det människan att som lammet i Lammet hålla hunden och svinet på avstånd.

Och det finns 16 dörrar till ett förbundshjärta. Och vid varje dörr står hunden och svinet. Du hör sekundligen gläfsset och grymtet. Och de passar på. Stäng, stäng alla dörrar med 16-sidig kärlek. Ty där kärleken uteblir, där står dörren öppen. Och där ränner de genast in. Och så blir du hunden och svinet i stället för lammet.

AL sid 294–295 (46–47 i pdf Kap.5)

Sålunda: allt vad Petrus hade att säga i båda sina brev, det var enligt hans egna ord endast detta: kom ihåg era apostlars bud från Herren och Frälsaren. Han känner inget budlöst evangelium, inte heller de andra apostlarna. Och han varnar för en förvrängd tydning av ”ett och annat” hos Paulus, som han säger vara ”svårt att förstå” (2 Petr 3:14–16).

Sålunda slöt sig Petrus troget till profetian. Jesajaslagen, Jeremiaslagen, Hesekielslagen, Mikalagen o.s.v. Kort sagt: Guds lag utgående från Sion är Petri evangelium under namn av **budet, det heliga budet**. Människa, lägg än en gång märke till det – och akta dig! Ty den ”evangeliska” skökan skryter vitt och brett med sitt ”rena evangelium”, d.v.s. ett sådant som är *riktigt rent* från Guds bud. Och den lagiska skökan skryter med sitt budfulla evangelium, d.v.s. ett sådant som är fullt av Sinai bud. Ingendera känner det 7:e berget, Sions berg.

Johannes

Det som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi har skådat och rört med våra händer, om detta vittnar vi: Livets Ord. Livet har uppenbarats, vi har sett det och vittnar om det och förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och uppenbarades för oss. (1 Joh 1:1–2).

Mina älskade, det jag skriver till er är inte ett nytt bud, utan ett gammalt bud som ni har haft från början. Detta gamla bud är ordet som ni har hört. Ändå är det ett nytt bud jag skriver till er. Det förverkligas i honom och i er, eftersom mörkret viker och det sanna ljuset redan lyser.

(1 Joh 2:7–8).

AL sid 296–297 (48 i pdf Kap.5)

I de två första verserna av det första brevet anger Johannes sitt ämne. Och det är: **Livet**. ”Vi förkunnar för er det eviga livet.”

Och detta liv kallar han i sina tre brev 20 gånger för **budet**, 20 gånger för **sanningen** och 50 gånger för **kärleken**, samt dessutom för **ordet**, **ljuset** och **rättfärdigheten**.

Och allt detta är för honom en person: ”Herren”, ”Anden”.

Han skriver endast om livet, och han skriver endast om budet. Ty han säger att ”*det är inget nytt bud jag ger dig, utan det som vi haft från början*” (1 Joh 2:7). Livet och budet är för honom, såsom för Kristus, samma sak.

Och märk! Han skriver om det gamla budet. Och vad är det för ett bud? Jo, ”*detta gamla bud är ordet som ni har hört*” (1 Joh 2:7). Alltså: det ord som de första kristna fick höra det var **budet** – och ingenting annat. Det stämmer fullkomligt med Petrus som sa: ”kom ihåg det bud, som ni har fått av era apostlar”. Det Johanneiska ”budet” är det Johanneiska evangeliet, liksom det Petrinska ”budet” är det Petrinska evangeliet. Och detta budevangelium är apostlaevangeliet. Något annat evangelium fanns inte på apostlarnas tid. Och något annat får aldrig finnas. Bort, bort med allt budlöst evangelium!

Detta gamla bud är kärleken, säger han. Och den är inte ett bud bland bud, utan budet i alla bud, guldbandet med alla ädelstenspärlor på sig. Ty ”Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud”. Kärleken lever endast genom budhållningen, och budhållningen lever endast genom kärleken. Den Johanneiska kärleken är det samma som Pauli 16-sidiga kärlek. Och liksom Paulus lägger även Johannes frälsningen inom kärleken. ”*Den som inte älskar har inte lärt känna Gud, för Gud är kärlek*” (1 Joh 4:8). Utan född kärlek, ingen frälsning. Eller: utan bröstlagd och hjärteskriven kärlek, inget nytt förbund. Så allvarlig är kärleken. Han är det eviga evangeliet, det eviga livet, det eviga alltet.

AL sid 298–299 (49 i pdf Kap.5)

”*Kära barn, låt ingen förvilla er. Den som gör det rätta är rättfärdig.*” (1 Joh 3:7) Alltså är ingen rättfärdig inför Gud genom en bara tillräknad kristusrättfärdighet. Utan endast född kristusrättfärdighet gör rättfärdighet inför Gud. Ty endast född rättfärdighet gör rättfärdigheten, endast den födde *kan inte* synda (1 Joh 3:9–12). Utanför födelsen ingen frälsning. Den Johanneiska ”födelsen” är den Paulinska ”skapelsen”, på vilken allt kommer an.

I Johannes ser vi en verkligt evangelisk kristen. Ty för honom är budet evangelium, och evangelium

är budet. Han lever helt och hållet i, av och genom budet, sjundebergsbudet som är ”Andens lag”. För honom har det gamla lag-förbundet upplöst sig i det nya lagförbundet som knoppen i blomman. Allt Guds ord är för honom ett sionsord i full överensstämmelse med profetian. Han har inget öra för sinairösten – ty han är idel öra för sionsrösten. Han är död för den förra – ty han har lagligen dött från den genom Sions lag. ...

AL sid 300 (50 i pdf Kap.5)

Jakob

I kraft av sin vilja har han fött oss på nytt genom sanningens ord till att vara en förstlingsfrukt bland dem han har skapat. Detta vet ni, mina älskade bröder (Jak 1:18–19).

Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva. Om någon är ordets hörare men inte dess görare liknar han en man som ser sitt ansikte i en spegel. När han har sett sig själv och gått sin väg glömmar han genast hur han såg ut. Den som däremot blickar in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den, inte som en glömsk hörare utan som en verklig görare, han blir salig i det han gör. (Jak 1:22–25).

Tala och handla så som den som ska dömas efter frihetens lag. (Jak 2:12).

Jakob skriver till de tolv stammarna i förskingringen. De har blivit frälsta genom nyfödelse, det enda sätt varpå en människa blir frälst.

De hade blivit födda genom sanningens ord. Och det ordet var enligt Petrus och Johannes budet från Herren och Frälsaren.

Sanningens ord innehåller endast ett ord, första- och andrabudsordet. Vilket, upptaget i människan som en levande säd, utföder henne ur lögnordet som är vilddjurets första- och andrabudsord.

Men Jakob kallar inte sanningens ord för budet – utan han kallar det för **lagen**. Ja, han kallar evangelium rent ut för lagen, **frihetens fullkomliga lag**. Människa, lägg märke till det!

Han använder helt enkelt samma namn på evangelium som Jesaja och Mika givit det i den bekanta profetian: ”I kommande dagar ska Jehovahs lag utgå från Sion.”

AL sid 302–303 (51–52 i pdf Kap.5)

Vad Jakob kallar frihetens fullkomliga lag är det samma som Paulus kallar ”Andens lag”, vilken gjorde honom fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag. AL sid 304 (52 i pdf Kap.5)

”*Tala och handla så som den som ska dömas efter frihetens lag.*” (Jak 2:12)

Så allvarligt är evangelium. Vi frälses genom det – men vi ska också dömas genom det.

Evangelium är högsta lag, som ger högsta frihet med högsta ansvar, och som dömer högsta dom, den eviga slutdomen, från vilken ingen vädjan finns.

Vartenda Guds bud möter mig här som min frälsare – men det möter mig också där som min domare.

– Så som jag behandlar budet *här*, så behandlar budet mig *där*.

– Är budet min hjärtevän *här*, så är det också min hjärtevän *där*.

– Trampar jag på budet *här*, så trampar det ned mig *där*.

Även det minsta bud möter mig en gång antingen som min frikännare eller som min anklagare. Ja, till och med bara ett fåfängt ord står upp i Herrens dom och kräver räkenskap (Matt 12:36–37).

AL sid 307 (54–55 i pdf Kap.5)

Uppenbarelsboken

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot hennes övriga barn, dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd (12:17).

Uppenbarelsboken är alltigenom ett väldigt vittnesbörd om budevangeliet. Men vi tar här bara de anförda ställena. Vi återkommer till denna bok längre fram.

Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: *”de håller Guds bud”*. Och hela Uppenbarelsboken välver sig endast omkring detta: *”Här står de som håller fast vid Guds bud”*. Det är mot dem som draken för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga är budens väktare.

Men med de heligas budhållning menas framför allt förstabudshållningen. Ty utan den kan inget bud hållas. Men med den kan alla bud med lätthet hållas. Och det är just förstabudshållningen som gör bruden eller solkvinnan – och förstabudssläppningen som gör vilddjuret och skökan.

Och Uppenbarelsboken ställer de heliga eller solkvinnan endast på Sions berg (14:1–5). Det är alltså inte fråga om sinaitisk, utan om sionitisk budhållning, den nämligen på vilken ”allt kommer an”.

AL sid 309 (55–56 i pdf Kap.5)

Sammanfattning

Sålunda kallar Paulus evangelium för ”Andens lag”, som gjorde honom fri från syndens och dödens lag – och för ”Kristi lag”, som gjorde honom fri från Sinai lag – och för den 16-sidiga kärleken, utan vilken människan är ingenting inför Gud.

Och Hebreerbrevet kallar evangelium för ”Guds lagar, vilka läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, varpå Gud aldrig mer minns synden”. Och dessa lagar och denna förlåtelse utgör tillsammans det nya förbundet.

Och Petrus kallar evangelium för ”budet från Herren och Frälsaren”. Och han säger att det var apostlarnas bud, och att båda hans brev var endast en påminnelse om detta bud.

Och Johannes kallar också evangelium för ”budet”, vilket var det ord som hans läsare ända från begynnelsen fått höra, och för ”kärleken, utan vilken ingen känner Gud”.

Och Jakob kallar evangelium för ”frihetens fullkomliga lag”, genom vilken vi frälses, och genom vilken vi ska dömas.

Och i Uppenbarelsboken påminns hela världen med högtidligt och fruktansvärt allvar om detta, att första budet och därmed alla buden är evangelium. Enligt denna änglapredikan är just den fyrsidiga allkärleken till Gud själva evangelium till dess eviga grundväsen.

Och alltsammans: den Paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinneslagar, det Petrinska budet, det Johanneiska budet, den Jakobiska lagen och ängeln budevangelium — allt är Guds lag, utgående från Sion och hans ord från Jerusalem.

Så väl har alla de heliga författarna tagit vara på profetian om lagens förflyttning till Sion. Så troget har de följt lagens heliga historia fram över bergen ända upp på Sions berg. Ingen enda stannar vid något stationsberg.

Fram och upp till Sions berg, ropar alla profeterna. Fram och upp till Sions berg, ropar alla apostlarna. Det berget besteg de senare. Där står de alla bergfasta. Därifrån tar de allt Guds ord som evangelium. Därifrån talar de allt Guds ord som evangelium.

Men för varje människa är allt Guds ord bara ett kravord, ända till dess hon blir den av sinaiordet tilltuktade nollan, sjunderomare-nollan. Först då sänker sig alla Guds bud ned i henne från det 7:e berget som nådens bud, evangeliets frigörande bud. Ty Sions bud är det himmelska och det eviga **alltet**. Därför läggs de endast i ett **noll**-bröst och skrivs endast i ett **noll**-hjärta.

Guds ord ställer sig till mig som lag eller evangelium, allteftersom jag ställer mig till ordet. Ställer jag mig som ”Nils-kan-själ”, då är allt Guds ord för mig lag. Ställer jag mig som ”Nils-kan-inte-själ”, då är allt Guds ord evangelium för mig. Men detta ”kan-inte-själ” sitter inte på tungan. Av sådana Nissar är kristenheten full. Utan det sitter i hjärta och sinnen, ut i fingrar och tår. Det är Nils Noll.

Jag lever inte i det nya förbundet, därför att jag lever i det nya förbundets tid. Och jag läser inte det nya testamentet, därför att jag läser den bok som kallas nya testamentet. Utan min nya förbundstid börjar och mitt nya testamente läggs inför mig, *då*, när Guds lag från Sion läggs i mitt bröst och skrivs i mitt hjärta. Förut läste jag gamla testamentet överallt i bibeln – efteråt läser jag nya testamentet överallt i bibeln.

AL sid 310–312 (56–57 i pdf Kap.5)

TREDJE DELEN

Förfalskning av ”Andens lag”

Här har vi den ”evangeliska” förfalskningen av ”Andens lag”. Man plockar ut ur hela bibeln de ”ljuvligaste nådesorden”. Och dem kallar man evangelium. Guds bud däremot i både gamla och nya testamentet, alltså även Jesu bud, kallar man lag. Och bara de förra sägs vara frälsande, inte de senare. Och så lägger man frälsningen helt och hållet utanför Guds bud – tvärtemot vad Kristus och alla apostlarna gjorde, vilka samstämmigt lade frälsningen i budet såsom förbundslagen med förbundsfrilåtelsen. Här är det 7:e berget, Sions berg, med Guds frälsande lag alldeles okänt. Man går tjuvvägen vid sidan av det nya förbundet. ...

AL sid 313 (58 i pdf Kap.5)

Och därför ska du alltid finna, att dessa som kallar sig ”evangeliske” ligger i en idelig fejd med lagen. Han är deras förskräcklige buse som de aldrig går säkra för, och mot vilken de jämt skria, skrika och hojta och slå med händer och fötter. De går med en djup och hemlig fruktan för honom. Ty de är inte lagligen lösta från honom genom ”Andens lag”.

Och därav kommer det sig att mångtusen troende av hjärtans lust slå sig ned i Rom 7:e. Där känner de igen sig. Och den trälomshålan förklara de för den äkta evangeliska friheten, för det rätta nådaståndet, och försvara den som själva himmelen på jorden. Att himmelen bor i Rom 8:e ser de inte. Den Paulinska frigörelsen genom ”Andens lag” känner de inte. De kallar sig evangeliska, men är i grunden lagiska och fariseiska. Det visar de också genom den övervägande utvärtesheten i deras liv och genom silandet av myggor och sväljande av kameler. Inrelivet, som är det firsidiga allt, det evangeliska förstabuds-allt, är dem fördolt. ...

AL sid 314–315 (59 i pdf Kap.5)

Det är detta folkfördärv genom den kristna skökan som profetians ande förutsett och förutsagt, och för vilket han varnat Herrens heliga i förfärande ord. Ty när hon fyllt sitt mått, så har hon fördärvat alla jordens folk med sin förstabudslösa horerikalk. Hon är vårt världsrikes största fara. Ty hon kommer så andäktig i Guds och Kristi namn och ofta med ett brinnande nit om själarnas ”väl”. Hon tror verkligen så. Ty hon tror sig ha funnit en härlig frälsning utanför det eviga evangeliets förstabuds-allt, och hon är så hjärtans angelägen om att människorna måtte bli frälsta så. Hon är stockförblindad och stenförhärdad genom en Herrens dom. Hon är själve ormen förklädd till lamm, själve Satan förskapad till ljusets ängel.

Ni Herrens heliga! Det var genom det **budlösa löftet**, som den judiska skökan fördärvade judafolket och lössläppte den laglöse. Och han kastade sig över Jesus och förde honom på korset. Så fick Jesus över sig hela skökofördärvet.

Och det är genom det **budlösa evangeliet**, som den svenska skökan fördärvat det svenska folket och lössläpper den laglöse. Och han kommer att kasta sig över er som fordom över Jesus. Och så får ni över er hela det fördärv, som hon i århundraden grundlagt. Då står ni på det svenska Harmagedon. Och många av er står där redan nu, blottställda för det skökoförgiftade folkraseriet. Flera av er har redan rivits, slitits och blött och jagats från ort till ort av de helvetets hundar, som skökan varit med om att lössläppa. Bara Gud i himmelen ser er nöd. Bara *han* vet era tysta kval, räknar era tårar och hör era suckar. Där ute fortsätter skökan alltjämt sitt fördärvliga verk, och ni får lida för hennes synder. Men det är Jesu öde som övergår er. Det är samma blodiga lott som naglade honom vid korset. Striden stod då om det första budet. Striden står också nu om det första budet. Halleluja! Det budet är genom Jesus ett evigt evangelium. Tag sekundligen fäste i de fyra himmelska allten. De bär er genom allt så att ni kan uthärda allt, ty de är **Jesus, vårt allt**.

AL sid 321–322 (63 i pdf Kap.5)

Texter utvalda av arbetsgruppen
för Wetterlundhelgen 2017

2017-08-19

Ord att samtala om

Vad betyder följande ord som är hämtade från Rom 7 och Rom 8. Wetterlund återkommer också till dem i sin undervisning:

- synden som bor i mig
- vilja (= sinne ?)
- mitt kött
- i Kristus Jesus
- livets Andes lag
- lever efter Anden
- Andens sinne